

1'96

ЛЕЛЬ

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

Оксана Забужко

ПОЛЬОВІ ДОСЛІДЖЕННЯ З УКРАЇНСЬКОГО СЕКСУ

СЕНСАЦІЙНА ЗНАХІДКА:

СПОВІДЬ ВІКТОРА Х

Володимир Гнатюк

АНЕКДОТИ СХІДНИХ СЛОВ'ЯН

КОСТЯНТИН СТЕПАНКОВ

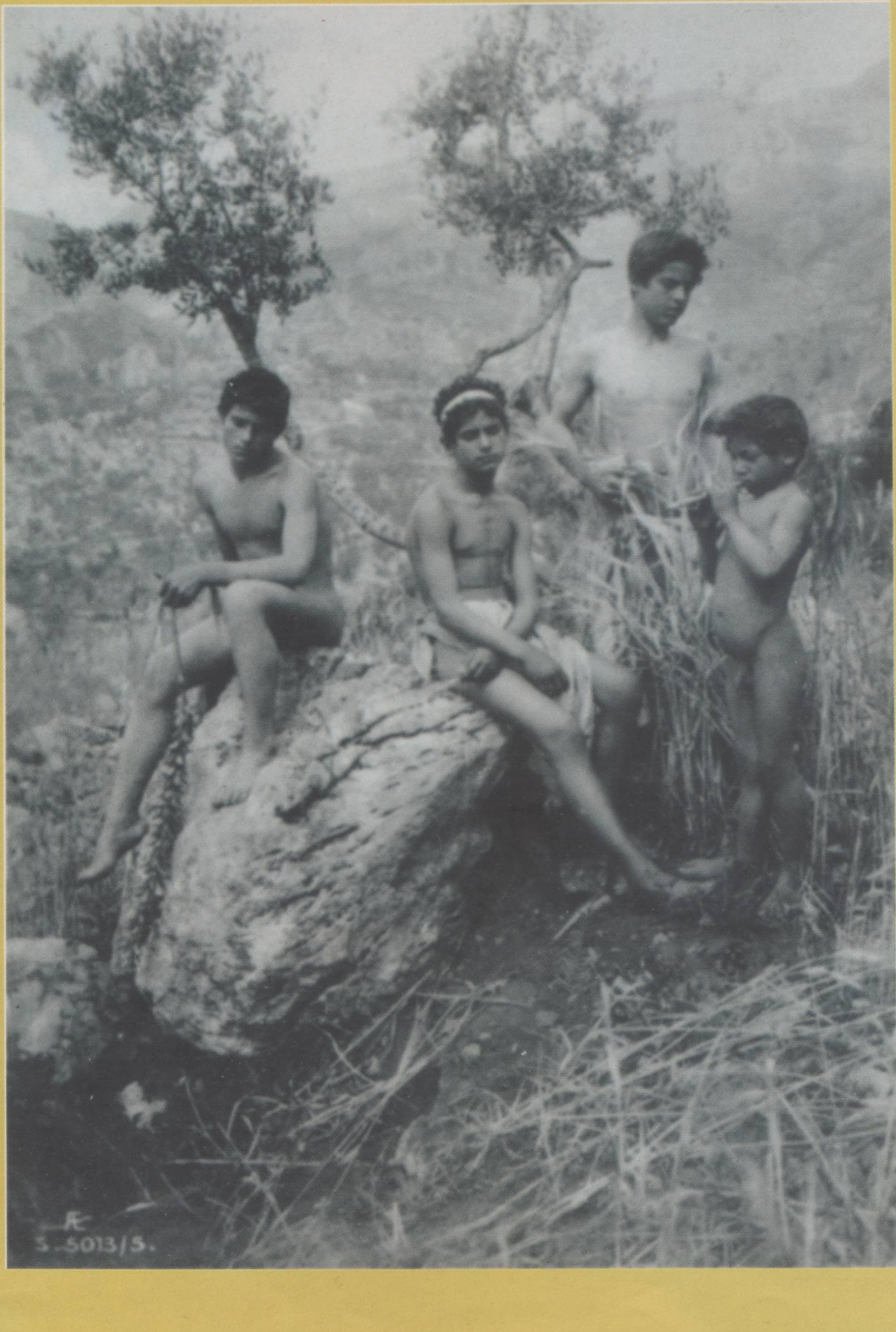
НА «ОСТРОВІ ЛЮБОВІ»

ГРІХОВНА ТАЇНА

Антоніни Цвид

СПОВІДЬ ВІКТОРА Х

ВІД ПЕРЕКЛАДАЧА

Віктор Х — наш земляк, мішаного (за його власними словами) великорусько-українського походження. Прізвища його предків з обох ліній записано в культурно-громадянську історію України. А сам він доскочив міжнародної слави як анонім уже через кілька десятиліть по смерті: його оповідь про своє сексуальне життя стала міжнародним книжковим бестселером 1980 року, з подання В. Набокова, що знав ці записки і згадував про них у листуванні з Едмундом Вілсоном.

Самі спогади Віктора Х були написані по-французькому 1912 року й надіслані автором до одного відомого французького сексолога — можливо, як крик душі, що стала над прірвою відчаю і розпуки. Сексолог вмістив їх як ілюстративний матеріал у своєму монументальному, багатомовному дослідженні. Там вони й береглися, затерті між розділів та параграфів, читані двома-трьома десятками найерудованіших «зубрів» світової сексології, аж поки до них, зваблений вказівкою Набокова, придивився пильніше Дональд Р., імовірно, наш земляк в Англії. Він зацікавився особою анонімного автора, проїхався Європою по дотичних його життєпису місцях, підняв архіви, встановив усе, що можна було встановити, а потім переклав його спогади на англійську і видав масовим тиражем. Ефект дорівнював вибухові бомби, застряглої в румовищі з бозна-яких часів.

Структуру книжки відтворює перелік назв семи її розділів: «Невинність», «Усвідомлення», «Ініціація», «Розгул», «Останні зв`язки», «Італійське інтермеццо», «Фінальний ляп». А в цілому її можна назвати такою собі фізіологічною студією раннього і нічим не обмеженого (розкутого) сексу з усіма його чарами і трагічними небезпеками, пастками. Написані щиро, як сповідь чи анамнез, ці спогади є цінною культурологічною пам`яткою сексуальної звичаєвості і ментальності наших недалеких предків з усіх соціальних прошарків тодішнього суспільства, від села і челяді аж до вищих інтелігентських та аристократичних кіл, не минувши й революційного середовища. Молодший сучасник Винниченка, Віктор Х має ту перевагу, що нічого не вигадує, пише з життя, і поставити під сумнів автентичність його зізнань не міг би й сам Ленін.

Справжнього прізвища автора англійський видавець не розкриває.

ЮЛІЙ ШЕЛЕСТ

Листівки з колекції Олександра Апринцева

Розділ 1
НЕВИННІСТЬ

ПЕРЕД ВАМИ сексуальна сповідь одного південнороса, народженого біля 1870 року, з хорошої сім'ї, освіченого і, як і більшість росіян, схильного до психологічного самоаналізу. Він написав цю сповідь французькою мовою 1912 року. Зверніть увагу на дати, коли хочете розуміти сенс деяких політичних і соціальних алюзій.

Дізнавшись з ваших наукових праць, якої великої ваги надаєте ви детальним біографічним самозвітам про розвиток різних індивідуальних нормальних чи аномальних інстинктів, я подумав, що я просто зобов'язаний надати у ваше розпорядження протокольний запис мого власного статевого життя. Хай моя розповідь і не буде найцікавішою з точки зору наукової (не мені судити про це), але принаймні матиме ту перевагу, що вона — абсолютно правдива і точна, до того ж ще й має завершений вигляд. Я намагався відтворити усе до крихітки, що пам'ятаю на цю тему. Маю підозру, що і найвище освічені люди залишаються надто великими святенниками, щоб відкрити світові цей аспект своїх біографій. Я не піду за цим прикладом, бо відчуваю, що мій особистий — на превеликий жаль, надто ранній — життєвий досвід у цій галузі підтверджує і доповнює чимало спостережень, надибаних мною у ваших статтях. Природно, ви маєте право робити з моїми нотатками все, що вам заманеться, пошанувавши, як ви це звичайно практикуєте, мою анонімність.

За національністю я росіянин (мішаного великорусько-українського походження). Про будь-які вроджені дефекти чи вади моїх батьків і дальших кревних мені нічого не відомо. Усі діди були людьми здоровими винятково, довгожителями і психічно вельми зрівноваженими. Дядьки й тітки мої також народ усе здоровий, міцної будови і завидного довголіття. Тато і мама — обоє нащадки статечних провінційних землевласників-дворян, народилися обоє в сільській місцевості, обоє присвятили себе активній розумовій діяльності. Батько був директором банку і виборним головою провінційної місцевої ради (земства), що завзято боролася за впровадження в життя прогресивних ідей. Так само, як і мама, він був настроєний вельми радикально, свої погляди викладав у політекономічних та соціологічних статтях, що друкувалися в газетах і журналах. Мама писала науково-популярні брошури для дітей та дорослих. Вони з батьком аж надто щедро віддавали себе соціальній боротьбі (котра не мала тоді ще нічого спільного з сучасними баталіями в Росії) через книжки та дискусії, дещо навіть занедбавши, я так думаю, свої батьківські обов'язки щодо виховання власних дітей та догляду за ними. З восьми їхніх дітей п'ятеро померли немовлятами, а ще двоє пішли з цього світу у сім і вісім років, і з усієї вісімки тільки мені судилося дожити до повноліття. Причому самі батьки тішилися чудовим здоров'ям. Смерть приходила в сім'ю ззовні. Мама в нас була досить вольовою людиною, може, навіть свавільною. Тато також мав характер високої напруги, але вмів його контролювати. Еротичним темпераментом, очевидно, обоє не відзначалися, бо, навіть коли я вже виріс, їхній шлюб усе ще був зразковим подружнім союзом. Про якісь амурні походеньки на стороні й мови не могло бути. Уся любов концентрувалася в подружжі: абсолютна обопільна відданість і вірність, що дивувала навколишнє оточення, в якому ця цнота вже перейшла в розряд раритетів. (Російська «інтелігенція» плекає надто розкріпачені, мало не на межі з розпусними, моральні критерії в статевих справах.) Я ніколи не чув з їхніх вуст ні слова на пікантні теми. Родинне життя наших родичів — дядьків і тіток — проходило в подібній атмосфері аскетичної моралі, щоденних розмов, інтелектуальних і політичних зацікавлень. Єдиним, що кидало деяку тінь на передове успосіблення моєї рідні, була деяка аристократична марнославність окремих представників, але без жодної пихи, без жодної гонористості: вони були шляхетними у чисто російському розумінні цього слова (російське дворянство далеко не таке аристократичне, як їхні західноєвропейські брати за станом).

Мої дитячі роки спливали по кількох великих містах півдня Росії, головним чином у Києві. Влітку ми виїздили на природу, до моря. Пригадую, що аж до своїх шести чи семи років, ділячи одну спальню і ванну зі своїми сестрами (одна була на два, а друга на три роки молодша за мене), я навіть не помічав, що їхні статеві органи чимсь відрізняються від моїх. Правду ото кажуть, що ми бачимо тільки те, що нас цікавить! (На дітях, таких близьких ще до світу тварин, стає особливо наглядною утилітарність перцепції; правда, що вони допитливі, але дитяча допитливість зовсім небезінтересовна!)

А ось, нарешті, ближчий до теми спогад. Приблизно на шостому році життя (деякі додаткові спогади дозволяють з певністю датувати подію) я вирішив одного разу нарядити свою сестричку у мій матроський костюмчик. Це було в спальні, де під ліжком стояв нічний горщик. Я скористався ним, розстебнувши розпірку своїх штанців. Потім підвів до горщика сестричку і звелів їй зробити те саме. Вона розстебнула штанці так само, як я, але, звичайно, дістати з них не мала чого (про що я й не підозрював!) і наробила в матроські штанці. Така недорадність розгнівила мене, я не міг зрозуміти, чом би це їй і не попісяти було так само акуратно, як я! Та навіть цей інцидент не розкрив мені таємниці нашої анатомічної несхожості з сестрою. Ще один «уринальний» спогад стосується дещо ранішого періоду. Тоді мені було років з п'ять.

На той час у нас жила маленька дівчинка приблизно мого віку. Пізніше я дізнався, що це була дочка жінки, яка померла просто посеред вулиці з двомісячним немовлям на руках. Це трапилося поруч з кам'яницею, де ми наймали один поверх, і моя мама забрала сирітку, напитала для неї мамку-годувальницю і вирішила виховати її разом зі своїми дітьми. Та ба! — немов на замовлення тих, хто вірить у спадкування моральних рис, ця дитина з найніжнішого віку почала проявляти потужні злочинні нахили, хоча росла у тих самих умовах, що й усі ми, і не мала жодної нагоди щось запідозрити про своє сирітство. Ні їй, ні нам навіть на думку не могло спасти, що вона нам

СІЧЕНЬ—ЛЮТИЙ

ІЛЮСТРОВАНИЙ
ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ
ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№1 (24) 1996

Засновник і видавець — фірма «Деркул» (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848).
Журнал видається з червня 1992 року.
З квітня 1994 року редакція також видала 11 номерів журналу «Лель-ревю»; передплатний індекс 74288.

Головний редактор СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Заступники головного редактора
РОМАН МАРКОВЕЦЬ,
ВАЛЕНТИНА ЧИРКОВА.

Головний художник
ОЛЕКСАНДР МІХНУШЕВ.

Начальник відділу реклами
ОЛЬГА МОРЄВА.

Начальник відділу реалізації
ВІКТОРІЯ АЛЬОШИНА.

Редактор відділу літератури
ВОЛОДИМИР МИТРОФАНОВ.

Редактор відділу фольклору
і літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Художній редактор
ЯРОСЛАВ ЛЮБАВІН.

Технічний редактор
ВІТАЛІЙ КРЮКОВ.

Макет Ярослава Любавіна.

Комп'ютерна верстка і кольороподіл — СП «ВЕДІКОМ». Тел.: (044) 213-36-07.
Сканування та обробка зображень Віктора Примаченка.
Технологічний нагляд Олександра Онищука.

Друк — АТ «КоДр».
Телефон: (044) 446-10-31.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, «Лель».
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Загальний тираж «Леля» та «Леля-ревю» 32000 примірників.

Фотографії, вміщені в журналі, не є прямими ілюстраціями до текстів.
Відповідальність за достовірність рекламної інформації несе рекламодавець.
При передруку матеріалів посилання на журнал «Лель» обов'язкове.

Фото на обкладинці та постері Олександра Задираки

не рідна, усі ми казали на матір «мамо». А були ми дуже люблячими, ніжними дітьми, з вічними обіймами і взаємними пестощами. Її ми любили так само, як одну з нас, вічно цьомаючи і пестячи її, але це чортеня завжди тільки й думало, як би дошкулити нам, як би зробити боляче. Трохи попідроставши, ми навчилися остерігатись її характеру. Ми вже знали, наприклад, що вона ніколи не пропустить нагоди порушити наш дитячий кодекс честі. Наприклад, розповідаючи про те, що трапилося в дитячій кімнаті, коли не було там дорослих, вона завжди щось набреше на нас. Мала пристрасть підбити дітвору на щось погане і щодуху кинутися з доносом на злочинця до дорослих... Чимало зрілого розуму й хижої винахідливості проявляла вона, щоб посіяти ворожнечу між дорослими (слугами тощо). Ми любили звіряток, а вона їх мучила, коли могла — то й до смерті, а коли приходили батьки, винними виявлялися ми! Їй подобалося дарувати нам щось, але — і з цього правила не було винятків — тільки для того, щоб відразу ж забрати подарунок назад, провокуючи рясні сльози жертви. Фізично вона була сильнішою і мудрішою до всього лихого, ніж ми. Таким чином, ми всі були її жертвами. Коли вона била нас — ми не сміли поскаржитися, коли обмовляла — не могли виправдатися. Цяцьки наші вона однімала й ламала. Пожадлива до їжі — завжди зазіхала на чужу порцію, і (досить було дорослим відвернутися!) не лише теоретично.

Хоч як це дивно, ми все одно не мали ніякого зла проти неї і продовжували любити її, бо це ж була наша сестричка! Наочний приклад розумової недорозвиненості дітей — адже вони часто люблять і тих, що напастують їх (брутальних батьків, наприклад) без жодних достатніх раціональних підстав. Ми твердо знали, що братики й сестрички повинні любити одне одного, і сліпо корилися цьому етичному правилу. Ця дівчинка, коли їй було шість років, додумалася вкрасти гроші, що їх наша нянька ховала в своїй постелі. Ми з сестрами також бачили, куди няня кладе гроші. Але, крім того, що сама думка про крадіжку навіювала на нас жах, гроші ще й були нам зовсім не потрібні. Зростаючи у таких само умовах, як і ми, наша товаришка, однак, проявила вроджену злодійкуватість, хоч їй і нічого не бракувало. Приблизно десь у той час вона, здається, ще й якихось сексуальних посягань на нашу невинність допустилася, але я вже не пригадую того епізоду. Взагалі спогади моїх перших шести років неповні й фрагментарні. Мама тоді занепокоїлася передчасним розвитком грішних нахилів її приймачки і, боячись негативного впливу на рідних дітей, видалила її з сім'ї: сирітку передоручили одній з моїх тіток, дуже побожній старій діві з нахилами до філантропії. Ця шляхетна натура поступово пригорнулась душею до нашої прийомної сестри, покохала її як рідну й робила все, щоб виростити з неї людину. І все намарне: Ольга вже в перших класах не хотіла вчитися, а на вісімнадцятому році покинула свою добродійку і зайнялась ремеслом своєї рідної матері. У двадцять два роки її заслали в Сибір за крадіжку і замах на вбивство. Цей довгий відступ я зробив для того, щоб ще раз підтвердити переконання Вундта*: у своїй «Етиці» він заявляє, що вчення Спенсера про те, що моральні нахили не можуть передаватися спадково, є чистою фікцією. Мені здається, історія Ольги доводить, що спадкові моральні нахили (безвідносно до виховання) у деяких дітей проявляються надто рано. Але повернімося до моєї історії.

Отже, я пригадую, як одного разу, граючи з трьома іншими нашими дітьми в садочку, я раптом надумав (чому — не знаю, але певен, що жодних сексуальних стимулів тут не було) напісяти в порожнє пуделко з-під сірників (на той час у Росії сірники продавалися у циліндричних пакуваннях, схожих на маленькі келишки) і давати пити те моїм сестричкам. Усі три дівчинки смиренно покорилися і слухняно пили чаші свої, котрі я в міру потреби донаповнював. Ользі ця небуденна забава особливо сподобалася, але, оскільки ябедництво було домінуючою рисою її характеру, вона ледве могла, бідолашна, дочекатися зручного моменту, щоб побігти додому і все-все розповісти матері. Пристрасть до навушництва у цієї дитини не знаходить ніяких раціоналістичних пояснень, бо наші батьки завжди старалися прищепити нам найглибше презирство до обмов, постійно твердили нам, що нема на світі нічого гіршого, ніж бути донощиком, і завжди пиняли Ольгу, коли вона починала «закладати» нас. Але інформаторство і пліткарство були її непоборною пристрастю. Вона всіх ненавиділа і кожному намагалася допекти, хоча сама, крім любові та ласки, від них ніколи нічого прикрого не мала. Така психологія здається неможливою, але так було. І скільки я не повертаюсь думкою до неї — жодних інших пояснень, крім поганої спадковості, придумати не можу. Коли Ольгу забрали від нас, мама мусила вигадати якусь цілу фантастичну історію, щоб пояснити нам причину. Але час від часу ми знову її бачили. Відтепер вона жила у сільському маєтку нашої тітоньки. Ми знали, що вона крала, бо й свідками її крадіжок були самі, але не думали, що в тому було щось надзвичайне. Ще менш нас дивували її маніпуляції біля наших статевих органів, бо я навіть забув про це і дізнався немовби вперше значно пізніше. Коли Ользі виповнилося десять років, тітка переїхала з нею до нашого міста, щоб вона тут ходила до школи, якої в селі не було. Тепер я бачив подругу дитячих літ частіше, й лише тепер до мене дійшло, що вона не рідна сестра мені.

У сім років я на своїх сестричках переконався, що дівчатка мають не таке, як хлопчики, але особливого мого зацікавлення цей факт якось не викликав. А тоді трапився мені випадок, котрий урізався в пам'ять назавжди, хоча ніяких сексуальних переживань при цьому я не зазнав. Це було між сьомим і восьмим роком мого життя.

Літні місяці ми проводили на причорноморській віллі на Кавказькому узбережжі. Поруч з нами відпочивав генерал зі своєю сім'єю, в якій було три хлопчики. Одному було шість, а двом старшим — дев'ять і десять років. Вони часто приходили до мене гратися у нашому величезному садку, що зусібіч оточував віллу. Одного разу ми з дев'ятирічним Се-

Гюльєльмо Плюшов, 1895 р.

* В у н д т, Вільгельм (1832-1920) німецький фізіолог, психолог; засновник експериментальної психології.

рьожкою ішли вдвох попід кам'яним муром. На вибіленій вапном по тиньку його гладенькій поверхні якийсь шибеник надряпав вугілиною подобизну людської постаті з ненормально великим пенісом. «О, дивись! Дядько йде, а цюнька стоїть!» — прокоментував малюнок Серьожка. Не діждавшись від мене, нездатного в тому віці розуміти каламбурний сенс цього дотепу, сподіваної реакції, Серьожка раптом спитав:

— А ти ї...ш своїх сестричок?

— Що-що? — перепитав я. — Я не знаю такого слова.

— Як? Ти й досі не знаєш, що таке ї...ся? — здивувавсь він. — Таж усі хлопці знають!

— А що воно означає?

— Ї...ся — це коли хлопчик стромля свою цюньку та дівчинці в пісю.

Як на мої тодішні уявлення, у такій операції не було жодного сенсу, а тому вона мене зовсім не зацікавила. Та, як вихована дитина, сперечатися я не став, а спокійно продовжив перервану діалогом попередню бесіду.

Анонімний фотограаф, 1920 р.

Я відразу й забув ту розмову, бо вона не дала жодної поживи моїй дитячій допитливості, але через кілька днів той самий Серьожка і його старший брат Боря прийшли до мене, і Боря сказав:

— Вітю, ходімо з нами, будемо Зою ї...ти!

Зоя — то була дванадцятирічна донька генералового садівника-грека. Тепер, коли я вже знав сенс нового дієслова, описувана ним дія здавалася мені ще абсурднішою, і я спочатку відхилив запрошення. Але вони наполягали:

— Та ходімо, дурний ти! Ось побачиш, як воно гарно...

Я завжди панічно боявся образити когось у його добрих намірах, був чемним аж до самопожертви, а тому поплентав урешті, як овечка, за малими лобурями. За нами вчепивсь ще й найменший із генераленків, Коля, потім ішла сама Зоя, один маленький єврейчик років восьми-дев'яти на ім'я, здається, Миша і ще один кацапчук одинадцяти-дванадцяти років, Ваня.

Гуртом ми пішли у найгустіший, найзаросліший кінець нашого саду і розташувалися у затишній криївці серед високих кущів. Тут хлопці подоставали свої пеніси з ширіньок і почали теліпати ними між пальцями. Я добре запам'ятав цю сценку і тепер розумію, що кожен з них довів себе до стану ерекції. Зоя активно сприяла хлопчикам, допомагаючи пальцями, а тоді ще й зірвала травинку і лоскотала нею, засовуючи то в уретру, то між крайньою плоттю й голівкою пеніса. Хотіла зробити таке й мені, але першим необережним рухом завдала болю, і я їй не дався. Облишивши мене, Зоя лягла на траву, підкотила спідничку і розвела ноги, удоступнивши нашим очам свій статевий орган. Двома пальцями вона розвела великі губи. Не знаю, як інші хлопці, але я дуже здивувався, побачивши, що її вульва всередині була червона. Мені й до того траплялося бачити геніталії моїх сестричок, але розверзнутої вульви я ще не мав нагоди бачити. Те, що я побачив тепер, мені не сподобалося аж ніяк. А хлопчики почали лягати, один після другого, Зої на живіт і тикати, справді, своїми наструнченими цюньочками десь їй між ноги. Настроєний внутрішньо проти всього цього діла, я навіть не поцікавився, чи мало там місце immissio penis*, чи все обходилося поверховим контактом. Бачив тільки, що вони якось дивно дригалися, хлопчики зверху, а дівчинка під ними, причім, на мій чималенький подив, кожен хлопець займався цим досить довгий час. Нарешті підійшла й моя черга. Привчений до чемного поводження в товаристві, яліг і покірно притулився членом до проміжності малої грекині, але, очевидно, не догодив, бо вона обізвала мене *дураком* і *старою шкапою*, ні на що не придатною, бо, мовляв, у мене таке, наче *хляки*. Хотіла ще виправити становище і якось допомогти мені, але з того нічого не вийшло, крім ще одного «дурака» в мою адресу.

Після того як я так чемно, з самої тільки товариської солідарності, дозволив утягти себе в такі безглузді й неприємні ігри, не маючи жодного особистого інтересу до них, Зоїна поведінка болісно вразила мою гордість, особливо ті «хляки» і «стара шкапа». Але я навіть гадки не мав, що вся ця пригода могла б кимось розцінюватися як щось соромне чи аморальне. Отож, заледве діставшись додому, я при всіх, нітрохи не криючись, розказав мамі як про найприроднішу в світі річ (і це не було ябедництвом, оскільки я й не здогадувався, що ї...ти маленьких дівчат кимось заборонялося) про нашу колективну пригоду.

Ой, що тут зчинилося! Жахіття, такий скандал!!! Батько притьмом помчав до сусіди-генерала відкривати йому очі на моральну загрозу, що зависла над його синами через те, що вони плутаються з такими покидьками, як Зоя, Миша і Ваня — усе діти з простацьких сімей, з простонароддя.

Генерала сказило вже тільки те, що якась «штафірка» насмілилася припустити, що його сини взагалі здатні на подібну гидоту. Він упевнений був, що це я усе понавигадував, і напосівся на мого батька, та так, що той втратив контроль над собою і наговорив у відповідь зайвого. Між нашими дачами пролягла навіки глибока прірва. Отаким було моє перше зіткнення із сексом; зіткнення, після котрого на мені не залишилося ані найменшої цяточки бруду, оскільки я так і не втямив, що то я бачив і сам пробував зробити, не відчуваючи при цьому ні тіні якихось еротичних порухів. Отак — ніби носиками дітки потерлися.

Пізніше, вже в Києві, трапилось мені підслухати ненароком розмову матері з тією тітонькою, що вдочерила нашу приймачку Ольгу. Гостюючи у нас, вона розповідала мамі, шо зловила якось Ольгу на тому, що, ночуючи влітку на веранді, вона принадила до себе в постіль кучерового сина-підлітка, одинадцяти чи дванадцяти років, дозволяючи тому якісь «грязние вещі» з собою. Після кавказького скандалу я вже збагнув, що то за «брудні речі» могли діятися в постелі. А мамина репліка у відповідь («Тож я й дивлюсь, звідки це в неї мішки під очима і ота повна розбитість!») привела мене до висновку, що «брудні речі» можуть зашкодити здоров'ю.

Змалечку і принаймні до одинадцятирічного віку я був надзвичайно сором'язливим. Навряд чи варто дошукуватися за цим якогось сексуального підґрунтя. Швидше за все то було чисто імітативне успосіблення: я просто звик (привчив себе) думати, що то страшенно соромно, коли хтось тебе побачить не те щоб голим, а навіть у самому спідньому.

* Проникнення пеніса (лат.).

З семи років я вже мав окрему спальню. Пам'ятаю, як злякався, коли служниця ледь не застала мене у ній, коли я перевдягався у нічну сорочку. Відтоді вже завжди перевіряв, чи замкнені двері зсередини, коли збирався помочитися, роздягнутися тощо. Гадаю, що у такій поведінці не було якогось сексуального підгрунтя, бо я знав і чотирирічних та навіть трирічних дітей, так само надзвичайно сором'язливих; вони цього вчилися від дорослих, котрі завжди усамітнюються, коли мають поміняти одяг чи зайнятися своїми фізіологічними відправленнями. Почувши хоч раз, як зойкає доросла дама, застигнута зненацька не цілком вдягненою, дитина сама доходить висновку, що це щось таки страшне, коли тебе бачать голим або хоч напівроздягненим. А все, засвоєне в ранньому віці, западає глибоко і тримається довго. Так, виховуючи в мені сміливість, тато мав звичку в моїй присутності, ні до кого зокрема не звертаючись, з великим презирством говорити про хлопчиків-боягузів, маленьких страхополохів і плаксіїв.

Це так глибоко запам'яталося мені, що я довго вважав боягузтво за найганебнішу в світі річ, страшнішу від усіх інших гріхів. У мене аж шкіра терпла від думки, що це я б міг бути одним з тих «страхопудів» з батькових повчань, хоч у дійсності я, навпаки, був надто відважним як на свої літа, незважаючи на сором'язливість. Я без роздумів кидався з кулаками на більших від себе хлопців, але домагатися чогось, на що мав повне право, ніколи вголос не наважувався.

Цією соромливістю слід пояснити, мабуть, ті сни, що почали переслідувати мене змалку, терзали упродовж усього життя та ще й тепер частенько навідують мої ночі. Бачу себе на вулиці або в якомусь громадському місці зовсім голим або без штанів, босим чи взутим на одну ногу. Я намагаюсь якось приховати це скандальне становище, зазнаючи при цьому невимовних моральних страждань. Як я вже сказав, і досі вони мені трапляються, ці сни, і ще й тепер вони завдають таких само нестерпних мук, як тоді, у вісім-дев'ять років. І все це — незважаючи на те, що по дванадцятому році в реальному житті я назавжди перестав соромитися свого голого тіла і коли не виставляю його напоказ привселюдно, то тільки з поваги до правил добропристойності, а не через якісь внутрішні моральни заборони. Це ще один доказ глибокого впливу вражень дитинства на підсвідомість.

Анонімний фотограф, 1855 р.

Ще один нічний кошмар, від якого нема ніякого порятунку, — це сон про шкільний урок, де я, не виконавши домашнього завдання, з жахом чекаю, що учитель ось-ось мене викличе до дошки. Донині хоча б раз на тиждень мені ввижається це страхіття. А сон про появу на людях у невідповідному одязі трапляється раз на два-три тижні, і це справді кошмарні ночі. Балакаючи на ці теми з іншими, я виявив, що багатьом, особливо жінкам, сняться подібні неприємні сни. В дитинстві мені часто ще снилося, що я падаю з кручі або що за мною женуться дикі звірі чи собаки. Але відтоді, як я переступив межу зрілості, ці сни зникли.

Пригадую, що коли мені було сім чи вісім років (це вже після випадку з генеральськими дітьми) і ми з сестричками були на прогулянці під наглядом нашої француженки-бонни, якийсь сторонній хлопчисько з простолюддя, показуючи пальцем на одну з моїх сестер, спитав: «Що, спиш із нею?»

На той час ми вже мали вихователька — француженку, молоду вродливу панночку, котру ми всі палко любили. Вона навчала мене читати французькі книжечки, котрі мені дуже подобалися, особливо про подорожі чи пригоди на війні. Не подобалося мені тільки те, що доводилося ще й вчитися грати на піаніно. Я ненавидів ці уроки, коли мусив бренькати, натискуючи у якомусь незрозумілому мені порядку білі й чорні клавіші. Так само глибоко полюбили ми нашу наймичку Пелагію, і я не знав, що мені миліше слухати — провансальські пісні, котрі співала мамзель Полін, пригравочи собі на піаніно, чи страшні й цікаві казки наймички Пелагії. Я вже тоді твердо вирішив зробитися мандрівником у нетрях Африки, але мандрувати мені хотілось у товаристві дружини, як Беккер, що про його пригоди я читав у французькій книжечці. Я розумів, що мандрівникові практичніше мати таку жінку, як Пелагія, дитя народу, наділене міцною статурою і хистом доброї куховарки. Але не менш спокушала мене і мамзель Полін — така вихована, розумна, так цікаво балакає! Краще її взяти з собою, тим більш, що в нетрях Африки вже не буде піаніно, щоб мучити мене гамами. Та якось я дізнався з розмов дорослих, що Рубінштейн возив за собою портативний макет клавіатури, на якому вправлявся, щоб не давати своїм суглобам «іржавіти» під час роз'їздів. Відтоді я почав побоюватись, щоб і мадемуазель Полін часом не додумалася брати з собою таке портативне піаніно в наші подорожі. Ці думки звели нанівець увесь мій мандрівницький запал і перетягнули чашу ваган на користь Пелагії, котрій я чесно признався, що одружуся з нею, як виросту, і ми поїдемо в Африку разом, на що вона радо погодилася.

То був, певне, такий у мене період генеральної закоханості. М-ль Полін і решту служниць (особливо Пелагію) любив, як і батька з мамою, але особливо несамовито закохувався у солдатів. Недалеко від нас була казарма, і я мав там чимало друзів-солдатів. Батьки наші свідомо нічим не обмежували дитячої самостійності і, так само, з усвідомлених принципів, ніколи не карали нас. І коли я погоджувався на якісь нелюбі мені обов'язки, як, наприклад, уроки музики, то виключно з чемності і через брак волі до опору, а не через якийсь зовнішній примус. Наша мадемуазель Полін мусила пристосовуватися до цієї педагогічної системи, хоч якою дивною вона їй, певне, здавалася. Ми ходили собі куди і коли нам хотілось, ми мали право заводити своїх особистих знайомих. Я, наприклад, здружився з кількома солдатами, істотами, оточеними в моїх очах ореолом богорівної величі, особливо кавалеристи — гусари й драгуни. З якоюсь неземною насолодою доторкався я пальчиком до їхніх мідяних гудзиків, галунів, а понад усе — до їхньої зброї. Як і всі діти, я аж з глузду скочував-

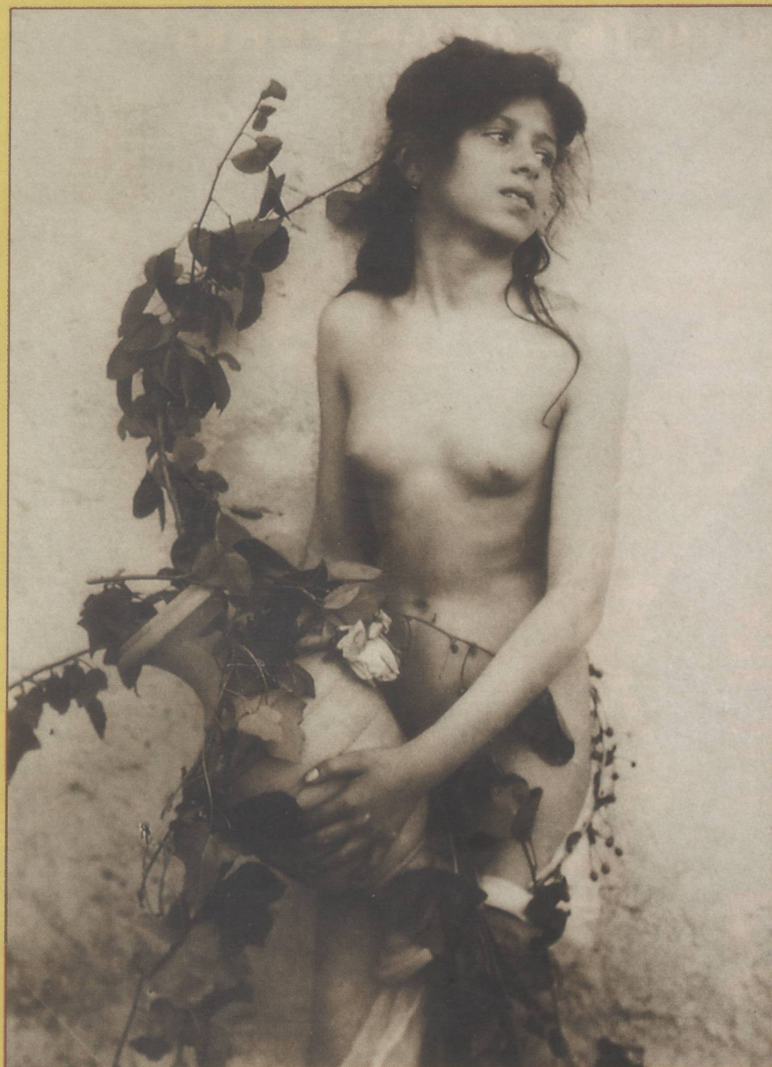
ся від усякого озброєння (шаблі, карабіни, пістолети) і цілісінькими днями товкся по казармі, обмацуючи усі ці чарівні речі. Ото щастя було б, якби тато з мамою купували мені шаблі й рушниці замість іграшкових залізниць та іншого непотребу, що залишав моє серце холодним! Але вони ніколи цього не робили, мабуть, принципово, через свої переконання, а я — я був надто несміливим, щоб натякнути їм, чого мені хочеться. Свідомі інтернаціоналісти й пацифісти, мої батьки так і не знали ніколи, якого шовініста й аматора «брязкоту зброї» мали вони в особі свого синочка! Це солдати прищеплювали мені почуття патріота Росії, запевняючи, що руську армію ще ніхто не перемагав і не переможе, бо одного російського солдата не подолають і п'ятдесят німців, французів, англійців чи там турків. Я навіть у батька перепитував: чи правда це? Він казав, що неправда, але хто б йому вірив? Авторитетнішими мені здавалися слова мого приятеля-гусара, бо то був, так би мовити, компетентніший фахівець, а мій тато — так, «штафірка» якась. Як гарно було належати до народу, що його солдатів ніхто не годен перемогти! Тато казав, що французи здобули наш Севастополь, а приятелі-солдати запевняли, що то якраз навпаки — французів і англійців у Севастополі винищено усіх до ноги, і це мені здавалося більш схожим на правду. Коли була війна з Туреччиною 1877—78 років, мої батьки (про що я довідався щойно згодом) так ненавиділи уряд, що бажали Росії поразки у ній. А я з насолодою перечитував усі газети, вибираючи в них повідомлення про героїчні перемоги наших солдатів (поразок своїх військ російська преса не визнавала). Злість мене брала, що я ще малий і не можу записатися в полк, щоб воювати пліч-о-пліч з моїми приятелями-гусарами. Генерали Гурко і Скобелєв були моїми кумирами.

Якраз у той час (між восьмим і дев'ятим роками) я ледь не зробився віруючим. Бо нас із сестрами, як це було заведено в той час у більшості інтелігентних родин Росії, ростили поза будь-якими релігійними впливами.

В нас удома, як і у всіх інших родинах, з якими ми так чи інак спілкувалися, з дітьми ніколи не говорилося ні про Бога, ні про прийдешнє життя, ні про Ісуса Христа.

Ця обставина непокоїла нашу добросерду Пелагію. Вона вирішила навернути нас, малих поган, і навчала нас релігії, звичайно ж, без згоди і відома батьків, що й неважко було, бо, як я вже згадував, уся їхня любов до дітей не заважала їм не вділяти нам жодної уваги. Пелагія не тільки розтлумачила мені головні догмати православ'я, а й навчила молитися, що я й робив чин-чином, за всіма правилами. Нарешті вона надумала повести мене і старшу сестричку до сповіді й причастя у греко-православну церкву, що до неї ми належали за народженням.

Але мені, перед тим як повести до церкви, Пелагія пояснила, що на сповіді доведеться розповісти священикові про свої гріхи. Отже, я мусив приготуватися і з трепетом почав перебирати подумки всі свої прогрішення, котрих, звичайно, багато тоді не набралося. Проте, як усі сором'язливі люди, я був несамовито гордий в душі і сама перспектива визнати свої промахи і недоліки перед кимось іншим, чужим лякала мене до непритомності. А Пелагія вже розказала мені, що я маю свого янгола-охоронця, котрий супроводжує мене скрізь-скрізь і боронить від диявола. Пам'ятаю, як після того, коли гасили світло, я довго лежав у своєму залізному ліжечку з високими бильцями, неспроможний заснути, обдумуючи ще й ще раз, у чому зізнаватися на сповіді. Спочатку була думка приховати дещо від батюшки (як сестру дратував, язика їй показуючи, як лінувався грати гами або проказувати французькі дієслова за м-ль Полін), але я впевнив себе, що це, либонь, диявол нащає мене на таку грішну думку. Відтак я твердо постановив зізнатися на сповіді чесно про все і після цього відчув, що тепер і в мене є янгол-охоронець. Це він поборов диявола і навчив мене сповідатися чесно, не зважаючи на свою гординю! Святий і благословенний спокій зійшов на змучену ваганнями душу мою, і я заснув солодко-солодко

Вінченцо Гальді, 1905 р.

й легко. Наступного дня, коли Пелагія вела нас за ручки до церкви, серце моє калатало швидше, ніж завжди, але побожних своїх намірів тримався я непорушно. Уявіть же собі моє розчарування, коли на сповіді піп не питав ні про які гріхи, а тільки чи знаю молитви і Символ Віри? Пелагія недарма морочилася, і я якось здолав пролепетати Символ, не розуміючи буквально ні слова.

Мій релігійний запал довго не протримався. Пелагія перестала в нас служити невдовзі після мого таємного причастя, про яке батьки мої так ніколи й не дізналися.

У цьому моменті мого життя — між восьмим і десятим роками — я набирався розуму з усієї сили. Зрозумівши, що батьки мої в Бога не вірують, я також прохолов до релігії, тим більше, що не було вже надихаючого прикладу нашої доброї Пелагії, тим часом як патріотизм і мілітарні симпатії протрималися довше, дякуючи спілкуванню з солдатами, цим утіленням фізичної сили й відваги. Таким чином період містики в моєму життєписі надовго не затягнувся.

Коли мені було дев'ять років, померли мої сестрички. Їх обох забрала дифтерія, що її і я був підчепив, але якось вижив. Якийсь час від мене приховували цю втрату, вигадуючи різні історії. Але я вже тоді мав зародки критичного світосприймання і за удаваним спокоєм материних слів смутно угадував трагедію. Жорстока правда, коли мені її відкрили, вразила мене, однак, хоч як це дивно, не викликала сліз — а я ж бо завжди щедро проливав їх над трупиками пташечок чи мишок, котиків і собачок. Очевидно, неясні мої здогади й підозри підготували мене морально і вберегли від шоку. ❤

(Далі буде)

ВСЕ ПРО СЕКС

НЕ ЧІПАЙТЕ ПИЛОСОСА

На що тільки не зважуються чоловіки та жінки, аби дістати сексуальне задоволення! Інколи результати відрізняються від очікуваних. В одній книзі розповідається про чоловіка, що спробував мастурбувати, застромивши пеніс у трубу працюючого пилососа. В результаті його пеніс залишився без шкіри. Отже, цей спосіб «не рекомендується», — пише Мантегацца. Як і затівати ігри з іншими трубками чи зливним отвором ванни. Лікарям про багато подібних випадків відомо не з розповідей.

КРАЩЕ СТО РАЗІВ ПО РАЗУ?

Згідно з дослідженнями Кінсі, найчастіше мастурбують підлітки до п'ятнадцяти років: рекорд — двадцять три рази на тиждень. Деякі з опитаних жінок доводять себе до оргазму більше тридцяти разів на тиждень. А найбільш енергійні жінки умудрялися доходити до оргазму майже сто разів на годину! Правда, так тривало не більше місяця. Як бачимо, жіночі можливості й тут набагато більші.

НАЙМОЛОДШІ УЧАСНИКИ

Кінсі наводить багато свідчень ранньої дитячої мастурбації. І серед них — запис про семимісячну дитину і про дев'ятьох малят у віці до одного року, яких бачили мастурбуючими. Подібні свідчення подавали також сексологи Таунсенд (п'ять випадків у віці до одного року), Талмі (один — у дев'ять місяців), Спітц (гра статевими органами, яка спостерігалася у кожної другої дитини з 248) та ін.

НАЙПОПУЛЯРНІШІ ФАНТАЗІЇ

Серед мастурбуючих жінок шістдесят відсотків, за даними Кінсі, поринають у гетеросексуальні фантазії. Це й не дивно, оскільки більшість з них гетеросексуальні; лише десять відсотків жінок мали гомосексуальні фантазії під час мастурбації.

НАЙМЕНШ ПОПУЛЯРНІ ФАНТАЗІЇ

Найменше жінок фантазують, мастурбуючи, про сексуальні контакти з тваринами — лише один відсоток. Учетверо більше набралося жінок, які мали садомазохістські фантазії під час самозбудження.

ЗАБАВИ ДЛЯ БАГАТИХ

Для дослідників було несподіванкою (для Кінсі — теж), що частіше мастурбують представники освічених класів, ніж групи населення, зайняті некваліфікованою фізичною працею.

НЕ ПИЙТЕ СВЯТОЇ ВОДИ

Чоловіки завжди прагнули запобігти перелюбові своїх дружин. Приміром, за допомогою поясів цноти. Сушили вони голову й над надійними способами викриття невірних дружин. Деякі покладалися на магію, перевіряли їх за допомогою святої води. Ось запис однієї з таких перевірок: «І коли він змусив її випити воду, вода пройшла крізь неї, а якщо вона розпусниця або зраджувала своєму чоловікові, свята вода, що насилає прокляття, ввійде в неї, стане гіркою, і її живіт розпухне, а стегна почнуть гнити; і ця жінка буде проклята своїм народом». Як зауважив один з авторів, Господь чомусь не потурбувався розробити схожий тест для невірних чоловіків.

Фото Олександра Задираки

❤ НЕ ЗАПРОШУЙТЕ РОЛАНДА

Перелюб не завжди засуджувався історією. Інколи навіть бажано, з етичної точки зору, щоб подружжя здійснило адюльтер. Глибоке кохання часто сприймалося як незаперечний аргумент на користь сексу поза шлюбом. Ще одне виправдання: коли жінка або чоловік виконує забаганку людини високого походження. В одному середньовічному тексті, приміром, говориться про те, що «Гавайн цінує гарний смак своєї дружини Оргільєзи, бо вона запропонувала свою прихильність такому хороброму воїну, як Червоний Лицар». У провансальському романсі чоловік почав був докоряти дружині за невірність, та замовк, присоромлений, почувши у відповідь: «Мій пане, ви не збезчещені, бо чоловік, якого я кохаю, є шляхетним бароном, воїном на ім'я Роланд, племінником короля Карла».

❤ ІМПЕРАТОРСЬКИЙ КУНІЛІНГУС

Нема причин сумніватися, що королівські особи насолоджуються сексом так само, як і решта людей. Інша справа, що про сексуальні пристрасті монархів ми дізнаємося хіба що

внаслідок скандалів чи скандальних публікацій. Так, зареєстровано випадок і орального сексу. Імператриця Ву Ху з династії Тань, напевно, палка феміністка, ввела при дворі звичай, покликаний піднести жінку над чоловіком. Для неї феляція була свідченням чоловічої зверхності, отже, на її думку, «лизання тичинки лотоса» чоловіками символізувало б настання матріархату. Ву Ху наполягала, щоб усі урядові чиновники, а також вельможні особи, котрі робитимуть їй візити, засвідчували свою пошану, виконуючи їй кунілінгус. Отже, давні малюнки зображають правительку, яка розсунула свою одежу, а вельможа, ставши на коліна, лиже її статевий орган (див. книгу Едвардса та Мастерса «Колиска еротики»).

❤ НАЙВІДОМІША ФЕЛАТРИСА

«Фелатриса» — це жінка, найчастіше повія, яка спеціалізується на мистецтві «феляції», тобто збудженні пеніса губами, ротом та язиком. Клеопатру вважали «найвідомішою фелатрисою стародавнього світу». Кажуть, що вона виконала феляції одній тисячі чоловіків. Можливо, саме тому греки стали називати її роззява («та, що роззявляє рота на десять тисяч чоловіків») або широкорота («та, що взяла до рота в десятьох тисяч»). Клеопатра була також відома як товстогуба (кажуть, що вона робила феляцію сотні римських сановників протягом ночі).

❤ КИМ БУВ ЛЕГМАН?

Існує безліч позицій для будь-якої форми сексуальної активності. Тобто не може бути кількісного обмеження й щодо способів, якими можна виконувати оральний акт. Легман, наприклад, припускає, що для кунілінгуса існує 14 228 400 позицій!

❤ ФРИКАТРИСИ — НЕ ДЛЯ США

Фрикатриси — молодші сестри фелатрис. Вони спеціалізуються на збудженні чоловічих статевих органів руками. Славу неперевершених у цьому ділі завоювали колись іудейки Північної Африки. Але таких жінок можна було знайти і серед мешканок острова Лесбос. А Катул писав, що вони стоять також на перехрестях і алеях міста, готові «мастурбувати шановних синів Рима». У Франції XVIII століття були відомі вправні фрикатриси. А ось у Сполучених Штатах фрикатриси ніколи не були в моді. Практичні американці, якщо бажають мастурбувати, роблять це самі.

❤ ІНЦЕСТ БЕЗСМЕРТНИЙ?

Найнижчий міжнародний показник кровозмішення для окремо взятих регіонів — один випадок на мільйон населення протягом року. Вайнберг повідомляв, що в Сполучених Штатах ця цифра змінювалася від 1,2 у 1910 році до 1,1 на мільйон у 1930-му. Було доведено, що частота інцесту знижується під час війни й підвищується в післявоєнні періоди. Але деякі громади (наприклад, мормони) дозволяли кровозмішні шлюби. Такі шлюби траплялися також серед суспільної еліти, яка прагнула зберегти «чистоту крові».

❤ ЗАКОНИ ПИШУТЬ КОРОЛІ

У Стародавньому Римі учасників інцесту жорстоко карали. Спочатку людей, що порушили це табу, змушували накладати на себе руки. А в першому столітті до н. е. порушників зіштовхували зі скелі. Імператор Феодосій (379—395 рр.), який зробив християнство державною релігією, карав спаленням. Можливо, найвідомішим непокараним учасником інцесту в Стародавньому Римі лишився Калігула (37—47 рр.), який одружився зі своєю сестрою Агриппіною, яка, до речі, перебуваючи у шлюбі з Клавдієм, також мала сексуальні стосунки зі своїм власним сином від попереднього шлюбу, майбутнім імператором Нероном.

❤ НАЙТЕРПИМІШІ СУСПІЛЬСТВА

У деяких суспільствах інцест або дозволявся, або до нього ставилися толерантно. Так, одне гірське плем'я в Камбоджі дозволило братам та сестрам одружуватися між собою, індіанці кукіс теж доброзичливо ставляться до всіх випадків кровозмішення, окрім статевого зв'язку між матір'ю та сином.

Підготував Олександр Іванов

❤ СПОВІДАЛЬНЯ

ОРЕЛІ У ГОДИНУ ПІК

Сьогодні я знов побачила його в метро. Як майже кожен будень цілий уже рік. Зайшов він звично, з гордим видом, зверхньо зирнув на піввагона, немов когось шукав, натрапив і на моє обличчя, та чи помітив? Помітити міг би, я не курдупленька, всі сто мої, ще й сімдесят вісім при мені, мені сховатись трудно й за чоловічою спиною, от нашій Надьці кучерявій, з її півторастами, в транспорті, як у лісі, — зайшла і мов крізь землю провалилася; я чула компліменти на свою адресу, стояли ми з Надькою якось у коридорі, проходили повз нас курці, і один кинув: ти ба, які там клуби, заввишки як в кудрюшки груди! Я глипнула на нас неначеб збоку: не зовсім так, та коло цього близько, — і ще щось ті казали: як до котроїсь із нас зручніш прилаштуватись; то їх проблеми, а я вже й не така їм триндa, щоб з першим-ліпшим, маю смак, що через нього й досі не при ділі, хоч майже тридцять, а як точніш, то двадцять дев'ять, ноги — то досягнення моє найвище, начіс на лоб, бо нащо жінці ті лоби високі; незлецькі очі й губи, хоч трохи й коверзливі, каже Надька: мо', тебе й бояться, що на виду написано: вереда, — та не люблю я цих перепихань біжучих, до котрих ласа многота сучілок, я жадна почуття тривкого, було колись це на світанку долі, але не станцювалося з нас пари, узяв мегеру, каявсь потім, так йому і треба, поїзд уже пішов, я не могла

простити; а це як вполювала оком оцього брюнета, чорнявий сам, очища сині, горбинка-ніс, борідка й вуса, лише побачила його — аж серце тьохнуло, немов на гарну пташку, а вийшов він за дві зупинки до моєї, то й шкода стало — вже згубила, ще не встигнувши як слід знайти, одначе завтра глип — у той самий час, на тій точнісінько зупинці, і стала я вертать додому, мов на службу, пунктуально, щоб мати змогу бачити його, він, як завжди, прострелить оком піввагона, вийме газету і більш очей не зводить; стачало спершу і цього, тої крихтини у годину пік: по коліняччях б'ють портфелі, кейси, шмарують по тобі торбами, тиснуть там і там, шліфують, наче хвилі гальку, а ти того не помічаєш, є в тебе мрійка, і він її тобі подарував: заплющиш очі і літаєш, мовби на орелях, свою зупинку ледве не прогавиш, та леле — глибше й глибше залазить він мені у душу, вже починаю злиться — хіба так важко підійти, сказати слово; потрібна ти йому, сварю себе, хіба тебе він бачить? І раптом підлітково-відчайдушно: а може, й він; силкуюсь уявити, що б йому казала, і про роботу сором — що те друкбюро, про нас же брехень, різних анекдотів, хоча б отой, як шеф новий приходить у контору, а попередник пульт зв'язку тлумачить: ця кнопка — помічник, а це — заступник, є й ще одна — друкарка; і от новак на третій день чи п'ятий виклика друкарку: мовляв, потрібно написать угоду; підлегла перепрошує: на жаль, в машинки місячна несправність, однак як раптом терміново, то пристараюсь заднім вже числом чи, може, усно; трам-тара-рам, ви тільки й вмієте, що язиком, хоч язиком, здається, теж не фіг; я уявляю цвіт каштанів, і ми, узявшися за руки, гуляємо Хрещатиком, вгощаємось морозивом, йдемо у театр, о мрії, мрії, чи мені здається, чи й справді так — неначеб він уже на мені спиняє погляд, спиняє й справді, я хилю додолу очі, тоді смілію і стільки порозказую йому очима, по спині дриж і ланцюжок мурашок, важніють стегна і внизу так млосно-млосно, що аж мокрію вся, аж нібито скипа краплинка, ніби поту з-під пахви, сама собі вже не належу, я вся його — через юрбу народу, через усі клопоти і штовханину, а потім вийде він, і я заплющусь, щоб довше мати його перед собою, і все літаю і літаю на орелях; прийду додому, музику поставлю, у ванні розглядаю власні дані незгірш за комісію райвійськкомату; якби мене побачив так, не пожалів би, що побачив, мабуть, і стену плечем: де ж пак, побачить, він же й слова не сказав, так цілий рік, це ж з'їхать з глузду треба; аж ось недавно він зайшов і стрельнув по вагону зирком, газету вийняв, та читать не став, запхав назад в кишеню й крізь товписько шлюзує — невже до мене? зараз я

Фото Валерія Анзилова

зомлію, він підійшов, поклав на стан мій руку, а другою уперся в двері, щоб стримать тиск народу: «Анатолій»; як легко й радо мені стало, я прошептала: «... приємно, Люба», — з хвилювання «дуже» проковтнула. «Підемо?» — він кивнув і я кивнула, ми вийшли з півдороги, він хутко вів кудись мене, немов спішив на поїзд, ще й на годинник зиркав, а я плелась за ним дурним телям, не в змозі розродитись словом; зайшли в під'їзд, і там на мить спинились; о Боже, думаю, невже він здатен так от, по-плебейськи, ні, на кнопку ліфта тисне, їдемо, він мовчить, лиш усміхнеться, я вже й тану.
Ледь зайшли в кімнату, він схопив мене якось так незугарно, незграбно, ткнувся губами в мої губи і зразу ж лізе під спідницю, безтямна, я дозволила йому стягнути із себе трусики, і тут же він кинув мене на ліжко. «Стривай», — сказала я, розстібаючи спідницю, а він ждати не став, і я ще так його розшифрувала: сил нема терпіти; я й сама... не встигла навіть роздивитись по кімнаті, як він уже длубавсь коло мене, гарячкував і нервував, усе більше злився, а я ж могла хіба так його розгарячити, та він не зважав на мене, нарешті його старання увінчались, він підім'яв мене, мов півень курку, й так само хутко зіскочив — не вспіло в мені й теньхнути, — і став підсмикувати штани. «Стривай, — схопила я його за руку, — полеж хоч трохи поруч». — «Ніколи, зараз сюди прийдуть люди», — він уже поправив галстука, зачесався, аж не віриться, що був оце зі мною, що я була з ним, мала те, що хотіла мати. Хотіти-то хотіла, але щоб о т а к? Я сіла і заплакала. «Чого ти рюмсаєш?» — буркнув він. «Від щастя», — чавила я із себе і не вичавила. Він дістав носовика і дав мені: «На, витрись і заспокойся, що про нас подумають». І знов потяг мене за руку. Тепер уже з кімнати.
Ми розпрощалися біля метро.
«Вибач, мені в інший бік», — і як розтав.
Я механічно втупилась у циферблат. Спинився годинник, мабуть. Піднесла до вуха — ні, цокотить. Мій принц розщедрився мені аж п'ять хвилин на ласку. Цілих п'ять хвилин.
Відтоді на метро з роботи я їду лише дві зупинки, а далі — автобусом. Незручно, та що поробиш. Я й так боюсь, що ненароком стріну його, і що тоді буде зі мною, що з собою вдію, що з ним зроблю?..

І. ЧЕНИЧ,
м. Київ

❤ КЛУБ МАНДРІВНИКІВ

ІТАЛІЯ, ГРЕЦІЯ. Більшість місцевих молодих жінок віддають у сексі перевагу позиції «вершниця».

Художник Е. Шмідт (Німеччина)

❤ ТЕРАРІУМ

ТИ У МЕНЕ...

Якщо ви мрієте сімейну квартиру перетворити на серпентарій, намагайтеся якомога частіше у розмові з чоловіком повторювати такі вислови:
«Я сто разів тобі говорила!»,
«Скільки разів треба повторювати!»,
«Про що ти тільки думаєш!»,
«Невже ти не бачиш?»,
«Невже тобі не зрозуміло!?»,
«Усі люди як люди, а ти....»,
«Невже важко запам'ятати?»,
«Що ти до мене причепився!»,
«Ти став таким грубим (нудним, неуважним)»,
«Ти такий самий, як і твої батьки».
І борони вас Боже казати чоловікові таке:
«Ти у мене найрозумніший»,
«З тобою мені так легко!»,
«Як я тобі вдячна!»,
«Ти у мене найвродливіший»,
«Я нікому не вірю так, як тобі»,
«У мене нема нікого ближчого за тебе»,
«Ти мене завжди правильно розумієш»,
«Я б ніколи не змогла зробити це так добре, як зробив ти»,
«Ти у мене молодець!»,
«Ти у мене найкращий!».
І перший, і другий список можна значно продовжити. Але зробіть це самі, голубоньки!

❤ СЕКСОНЧИК

НАЙКРАЩИЙ МІЙ ДАРУНОК — ЦЕ Я!

Якщо чоловіки не говорять жінкам у вічі про те, що їм у них не подобається, то це не значить, що вони про це не думають. В результаті опитування представників сильної статі вийшов такий собі зовсім не малий перелік претензій до подруг.
Насамперед чоловіків дратують:
— зарослі піхви і волохаті ноги;
— неприємний запах з рота;
— «вуса»;
— немодний і неакуратний одяг;
— нездорове харчування;
— неприродне волосся (занадто відверто пофарбоване або густо налаковане);
— неохайне домашнє вбрання;
— зів'яле тіло;
— погана шкіра, вкрита грубим шаром косметики;
— несвіжий запах тіла або його суміш із концентрованим дезодорантом;
— облізлий лак на нігтях.

Фото Юрія Юхацкова

Чоловіки більше, ніж жінки, орієнтовані на здорове сприйняття. Вони легше збуджуються від візуального образу, але й більш гидливі.

ОЛЕНА НАГОРНА
(Продовження див. у «Храмі Гойтосира»)

❤ ВНУТРІШНІЙ ГОЛОС

НАСИЛЬНИКУ

Ну що ж ти став,
бери мене!
Примни мою любов під себе,
Все, звісно, з часом промайне
Й розвіється, як хмарне небо.
Забудеш ти цю грішну мить,
А я із раною зостанусь.
Вона кривавить і болить,
Повік боліть не перестане.
Тому що притоптав любов
У грязь майбутньої дороги,
Ну що ж, бери мене! Бери!
Топчи мою любов під ноги!

* * *

Стоїш, а час біжить,
як на млині вітрила.
Всього одна абсурдна мить
з тобою оп'янила.
Тебе побачила і враз,
як дура, закохалась.
А потім де попало,
як хвойда, віддавалась.

ГАЛИНА ЛАНДИШ,
19 років, м. Кагарлик

Фото Валерія Анзилова

❤ ЧИТАЛЬНЯ

НЕ БУДЬТЕ НЕВІГЛАСАМИ У ШЛЮБІ

Генеральний секретар Бюро соціальної гігієни доктор Кетрін Бімент Девіс якось провела анкетне дослідження, умовивши тисячу заміжніх жінок відверто відповісти на ряд інтимних запитань. Як наслідок постала вражаюча, просто неймовірна картина того, наскільки нещасливе сексуальне життя пересічного дорослого американця. Прочитавши відповіді заміжніх жінок, доктор Девіс без вагань заявила, що, на її думку, однією з головних причин розлучень у США є фізична невідповідність.

Цей висновок збігається із звітом доктора Д. В. Гамільтона, який упродовж чотирьох років вивчав шлюбне життя ста чоловіків і ста жінок. Кожен із піддослідних на його прохання вичерпно відповів приблизно на чотириста запитань стосовно свого шлюбу. З результатами цього дослідження можна ознайомитися у книзі доктора Д. В. Гамільтона і Кеннета Макговена «Що руйнує шлюб». То що ж його руйнує? Доктор Гамільтон говорить: «Тільки дуже упереджений і недосвідчений психіатр може заперечувати той факт, що причиною більшості проблем між подружжям є сексуальна непристосованість. Принаймні на інші незгоди здебільшого не звертали б уваги, якби сексуальні взаємини були задовільними».

Доктор Пол Попіно — один з найбільших американських авторитетів у галузі сімейного життя. Як голова Лос-Анджелеського інституту сімейних стосунків він проаналізував тисячі шлюбів і вважає, що невдачі тут зазвичай трапляються з однієї із чотирьох причин. Він їх перераховує в такій послідовності:

1. Сексуальна непристосованість.
2. Розбіжності щодо того, як проводити вільний час.
3. Фінансові труднощі.
4. Розумові, фізичні чи емоційні ненормальності.

Зверніть увагу, що перше місце посідає секс, а грошові проблеми, як не дивно — на третій позиції. Усі авторитети з розлучень згодні з тим, що сексуальна сумісність абсолютно необхідна.

Ось що заявив, приміром, кілька років тому суддя Гоффман з Цинциннаті, який спеціалізується на сімейних справах: «Дев'ять з десяти розлучень спричинені сексуальними складнощами».

«Усі згодні з тим, — говорить відомий психолог Джон Б. Вотсон, — що секс — найважливіше у житті. Це те, через що найчастіше розбивається щастя чоловіків і жінок».

Те саме стверджують і лікарі-практики. Я слухав виступи багатьох із них перед слухачами моїх курсів. Але ж чи не прикро, що при такій кількості книг і при всій нашій освіті у двадцятому столітті розпадаються шлюби і калічаться життя через невігластво у галузі найприроднішого і найважливішого інстинкту?

Преподобний Олівер М. Баттерфілд, який вісімнадцять років був методистським священиком і залишив церковну кафедру, аби очолити «Організацію допомоги сім'ям у Нью-Йорку»: «Щасливі шлюби рідко є результатом випадку; вони архітектурні в тому розумінні, що розумно і свідомо плануються».

Щоб допомогти людям у цьому плануванні, він упродовж багатьох років наполягав на тому, аби кожна пара, яку він вінчав, відверто розповідала йому про свої плани на майбутнє.

Саме внаслідок цих бесід він дійшов висновку, що багато з тих, хто брав шлюб, «матрімоніально неграмотні».

«Секс, — говорить доктор Баттерфілд, — є лише однією з потреб, які задовольняються у подружньому житті, але якщо у сексуальних взаєминах нема ладу, ладу не буде ні в чому».

Але як досягти ладу?

Сексуальна потайність має бути замінена на здатність об'єктивно і безсторонньо обговорювати всі аспекти і практику сімейного життя. І нема кращого засобу набути цю здатність, ніж за допомогою компетентної і написаної з добрим смаком книжки.

Вивчати секс за книжками? А чому б і ні? Декілька років тому Колумбійський університет спільно з Американською асоціацією соціальної гігієни запросив провідних педагогів обговорити сексуальні проблеми і проблеми шлюбу університетських студентів. Під час цього обговорення доктор Пол Попіно заявив: «Кількість розлучень зменшується. І одна з причин — у тому, що люди почали більше читати хороших книжок про шлюб і сексуальне життя».

ДЕЙЛ КАРНЕГІ

(З книги «Сім правил для того, щоб зробити ваше сімейне життя щасливим»)

❤ АНАТОМІЧНИЙ ТЕАТР

СОЛОДКІ ГРУДИ

У січні 1993 року в Сполучених Штатах було заборонено використовувати силіконові подушечки для поліпшення форми грудей. До США невдовзі приєдналися Австралія, Канада та Німеччина. І це після того, як силікон упродовж тридцяти років вірою і правдою служив жінкам, які не хотіли віддавати свою красу на відкуп старості, — майже три мільйони з них вдалися до відновлювальної операції. До речі, матеріал, який вживляли в груди, — гель, — було винайдено зовсім для інших цілей. Він слугував і слугує для змащування й утеплення техніки у військово-морських силах США.
Але потім було виявлено, що введений у груди гель спричиняє рак. І почали застосовувати радикальні заходи.
Та жінки не були б жінками, якби змирилися з такою перспективою. Вони почали шукати інших шляхів у боротьбі за ідеальні груди. Ознайомтесь бодай з деякими повідомленнями.
США. На допомогу нещасним жінкам прийшов лікар Петер Мутке. Молодим пацієнткам, що мріють про бюст, який чоловікам приємно буде взяти в руки, він збільшує його за допомогою... гіпнозу. Уявляєте? Петер дивиться на ваші груди — і вони збільшуються... Цікаво, а у самого пана Мутке в цей час нічого не збільшується?
АВСТРАЛІЯ. Двадцятишестирічна жінка, втративши чоловіка, зважилася на операцію по збільшенню своїх грудей. Можливо, мріючи про нового чоловіка. А можливо, і справді в пам'ять про покійного — вона спалила тіло коханого, а попіл, разом з іншим інгредієнтом, вживила у своє тіло. Бюст удови збільшився при цьому на чотири розміри. А коштувало їй це понад три тисячі доларів.
НІМЕЧЧИНА. Тут винайшли абсолютно нешкідливий наповнювач грудей. Тридцятидворічна Моніка С. прийняла у кожну цицю по сто грамів суміші цукру з водою, яка була вміщена у м'яку оболонку із штучного матеріалу. Тобто ідея подушечки збереглася. Лише на зміну силікону прийшов цукор. За словами хірурга А. Сігаї, який зробив операцію, «ці подушечки не тверднуть і зберігають визначену форму, їхня оболонка не руйнується».
Хай живуть солодкі груди?

❤ КУХНЯ

ГАРБУЗОВІ СЕКРЕТИ

Буде вельми й вельми корисно, якщо жінка простежить за тим, щоб усі чоловіки в домі, від малого до великого, регулярно вживали в їжу... гарбузове насіння. Так-так, те саме, від якого у квартирі вічний смітник, лушпиння на підлозі. Хоча чоловіки цілком спроможні підмести й самі... А вживати його потрібно завдяки справді чудодійним властивостям. У насінні дуже багато необхідних для організму речовин — вітаміни А, Д, Є, К, багато мікроелементів. Але особливо цінне насіння тим, що є одним з найкращих джерел цинку. Більше, ніж у гарбузовому насінні, цинку тільки в устрицях.
А цинк дуже потрібний чоловікам — від дня народження до старості.
У підлітковому віці при нестачі цинку в хлопчиків з'являються вугрі, себорея, жирна лупа. Все це завдає безліч неприємностей. А позбутися їх вам допоможе простий засіб — насіння гарбуза. Спробуйте їсти його жменями і переконаєтесь, який це ефективний засіб!
Багато дорослих чоловіків, як відомо, страждають такими захворюваннями, як простатит (запалення передміхурової залози) і аденома передміхурової залози (яка часто закінчується операцією).
І не знають ці бідолахи, що достатня кількість цинку, яку можна одержати, регулярно вживаючи гарбузове насіння, позбавить їх цих захворювань. Тим же, хто від простатиту чи аденоми не страждає, корисно вживати насіння для профілактики.
Досвід показує, що при лікуванні достатньо з'їсти 20 насінин уранці перед сніданком. А якщо є можливість, то непогано вживати їх і частіше. Можна і вдень чи ввечері.

❤ СПОРТЗАЛ

САМООБОРОНА ДЛЯ ЖІНОК

ЯКЩО ВАС ОБІЙНЯЛИ ЗА ПЛЕЧЕ

Деякі п'яні чоловіки полюбляють класти руки на плече жінці. У присутності гостей його, звичайно, не слід бити в ніс чи у пах. Уколіть пальцем чи натисніть йому на горлянку — і ви звільнитеся від небажаного залицяльника.

ЯКЩО ПОКЛАЛИ РУКУ НА КОЛІНО

Чоловік зробив це із наміром поцілувати вас. Це ще не напад, але ви маєте бути готові до захисту. Якщо ви знаходитесь у барі чи іншому людному місці, попросіть у настирливого залицяльника сигарету чи запаліть свою. Чоловіки, як правило, не вбачають у цьому загрози для себе. А ви, скориставшись нагодою, вкинете запалену сигарету йому за комір. Звичайно, робити це можна лише тоді, коли ви переконані, що зможете втекти або хтось встигне прийти вам на допомогу.

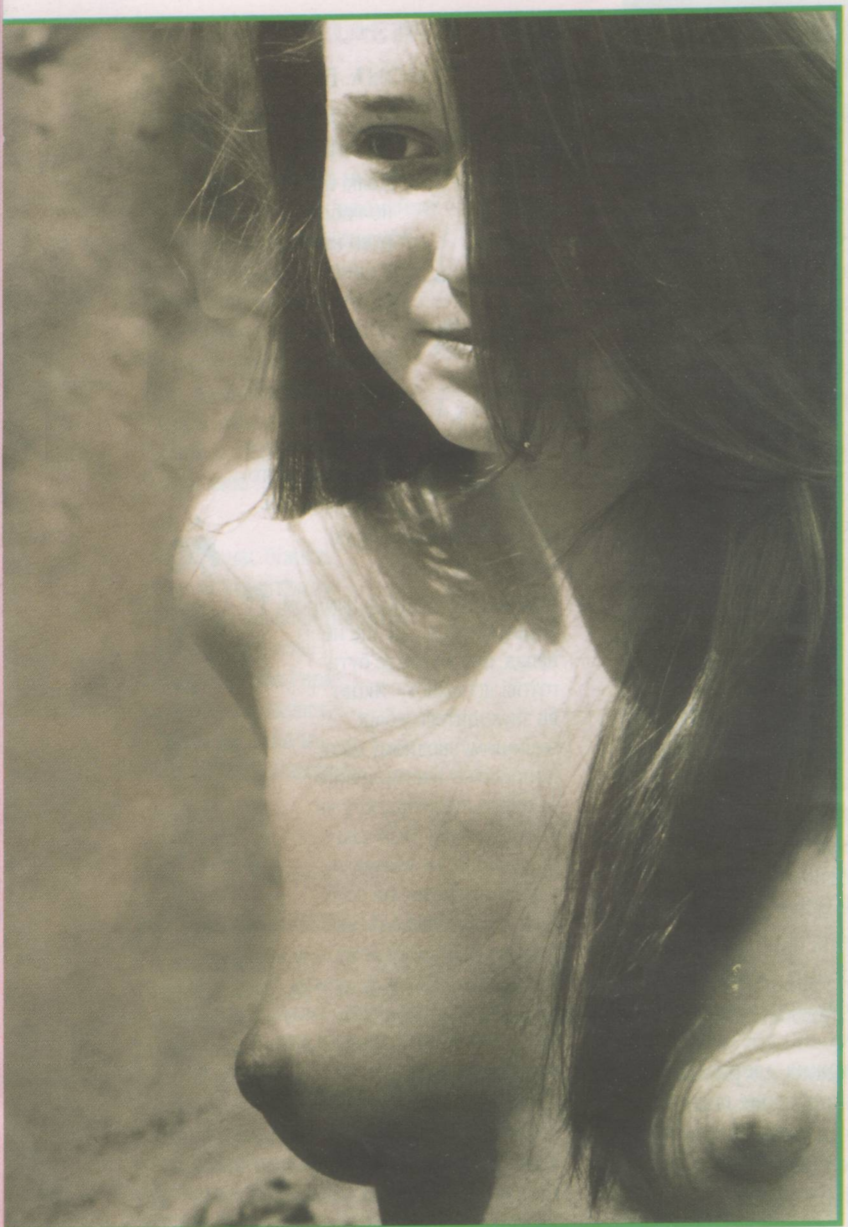
РУКА НА КОЛІНІ (ДРУГИЙ ВАРІАНТ)

Таке приставання вважається грубим. Сильно розмахніться... і завдайте удару кулаком у ніс.

Фото Юрія Юхацкова

Андрій М'ястківський

НІЯКОГО СЕКСУ

новела

СЕКС... порнографія — це десь там, у великих містах, де є готелі, ресторани. А в селі колись були вечорниці, досвітки. Тоді котрийсь парубок, бувало, притисне дівку, стоячи в кутку, та вже якось відмучить, чи виведе в садок, чи в клуні на соломі солоденько побавляться, чи після кіна десь у кущах при місяці... Але ніякий то не секс! То —

Кохання, кохання
З вечора до рання.

А тепер палаци культури і клуби зачинені, та й кіно раз на два місяці привозять і за квитки платити, як колись за корову. В нас — ні!.. Всіх дівчат хоч у монастир за черниць бери. Дивом дивуюся, від чого в деяких дівчат і в незаміжніх молодиць діти беруться.

— Од вітру, — сміється наша Танька Овчаренко.

Може бути... Тепер космос, кібернетика, комп`ютери. Вийди надвір без трусиків, постій десь на протязі, то вже й готуй гроші на викидень, а ні — через дев`ять місяців байстрючка пеленатимеш.

Вітри тепер спокусливі, нестримні. Коли хочеш уберегтись од них, роби, як ота Танька...

Мені б прикусити язика, але село балакає, то й я розкажу...

Фермери за Кониковою горою добрий шмат лісу вирубали, навіть пні викорчували, а лісова земля багата, родюча, посади заморські ананаси — вродять. То й багатенькі — колишні секретарики райкомів — купують землю, стають фермерами. Один з таких купив тієї лісової землі, посадив полуниці... А воно — ягода рання, пригріло сонце, то й пристигла, зачервоніла, спішно треба збирати. Полуничних комбайнів ще не придумали. Найме багатенький дівчат і хлопців після школи, після армії. Всі хочуть якийсь гріш заробити за Кониковою горою. А це від села неблизько, то й збудував той господар великий курінь, вкрив його шифером, долівку застелив сіном, і діда Романа, теж із нашого села, за сторожа найняв. Один старенький, а решта всі — молодь, бо і я ходила на ту клубнику-полуницю. День — як море, а ночі — як у зайця хвоста, але молодим хочеться вечора. В курені ж і хлопці, й дівчата...

Про дівчат мовчу, а хлопці — гарячі вітри-зірвиголови. Їм і ввечері полуничок хочеться. Ото коли стемніє, в курені борюкаються з дівчатами, хапають їх в оберемок, валять на сіно, кожен норовить рукою під спідничку, під трусики. Знає котяра, де сметанка... А Танька в нас і гарна нівроку, і моторненька. З одним поборюкалась, з другим, з третім... А той третій такий нападистий, що трусики їй геть навпіл розірвав, але вона таки не піддалася... Дід Роман в куточку примостився, дивиться з-під ряденця на той розгардіяш. Він давно вже не вітер, удень з костуром полуниці стереже, а вночі спить сумирно. Виривається Танька від третього та — до старенького:

— Сховайте мене, діду Романе, під ряденцем од цього шарлатана...

— Ходи сюди, дочко, в мене костур!..

То й стишилась Танька при дідові. Обоє ряденцем укрилися. Вже й хлопці з дівчатами, хто де ліг, вгомонились. А старий, хоч і вусатий, але такий ще дід, що почекав, коли дівчина заснула, — і тихенько, лагідно рукою по стегенцях, по животику та й до солодкого пиріжка, і вже не рукою, а полюдськи... Ледь прокинулась Танька і:

— Що це ви робите, дідусю Романе? Що ви ро...

— Хіба сама не чуєш? Не лякайся, квіточко, я безпечний.

— Ви ж, либонь, уже старенькі.

— Тихенько будь... Старий кінь борозни не спортить.

Жилавий дід — на свіжому повітрі сторожує.

То й так щовечора на полуницях. Дівчата з вітриськами борюкаються, а Танька — під ряденце...

І нема в нас ніякого сексу, ми — село.

❤

Володимир Якубовський

ПАРОДІЇ

ТАКА В МЕНЕ ПОТРЕБА

«Коротка моя спідничка
Летить, як листок осінній.

Сміюся солодким сміхом,
Твердіють соски-горіхи,
І чорна між стегон квітка
Уже не встидається свідка —
Гривастого жеребця...

З ніг до голови вмиваюсь,
І знов з голови до ніг.

Така в мене нині потреба.

... І твій жеребець здоганяє
Лошичку пахучу, як дим... »

(Марія МАТІОС,
«Літературна Україна»,
1995, № 7)

Вирує потічок-річка,
Поспішає за обрії сині,
І коротка моя спідничка
Спадає, як лист осінній.
Я в потоці швидкім купаюсь,
Я радію і себе вмиваю,
Усю — з голови до ніг:
Я змиваю солодкий гріх.
І ось я виходжу з води —
Лошичка пахуча, як дим.
Твердіють соски-горіхи,
А я заливаюся сміхом.
Додому вернуся пізненько —
Не боюсь я ні матері-неньки,
Ні вусатого тата-вітця,
Я гривастого жду жеребця.
Бо чорна між стегон квітка,
Що буяла зимою і влітку,
Що в потоці на камені вмита,
Вже давно під копитами збита.

НЕ ДРІМАЙТЕ, МУЖЧИНИ

«Я ноги в потоці мию.
І що мені, смілій жінці,
А я собі грудь вмиваю.
Вмиваю живіт і стегна.
Як риба під каменем гарна,
Як ще не впольована сарна».

(Марія МАТІОС,
«Літературна Україна»,
1995, № 7)

В потоці стою водограю,
Я гола зовсім — загораю.
Я ноги в потоці мию,
І стегна, і руки, і шию.
І грудь, і живіт я вмиваю.
Гріховно на сонці вмліваю.
Я хтива, зваблива і гарна,
Як ще не впольована сарна.
І радощів в мене — по вінця,
Чого ще хотіть смілій жінці?
Помити нема кому спину —
І тече гіркіше полину.
Отож — не дрімайте, мужчини!

❤

Фото Сергія Гончарова

ВОЛОДИМИР БАГАЛІКА

ТРОХИ ПРО АВТОРА

Народився 1960 року в Києві.

1989-го вступив до Київського державного художнього інституту.

З 1990-го бере активну участь у виставках, а 1992-го у Києві відбулася перша персоналка Володимира.

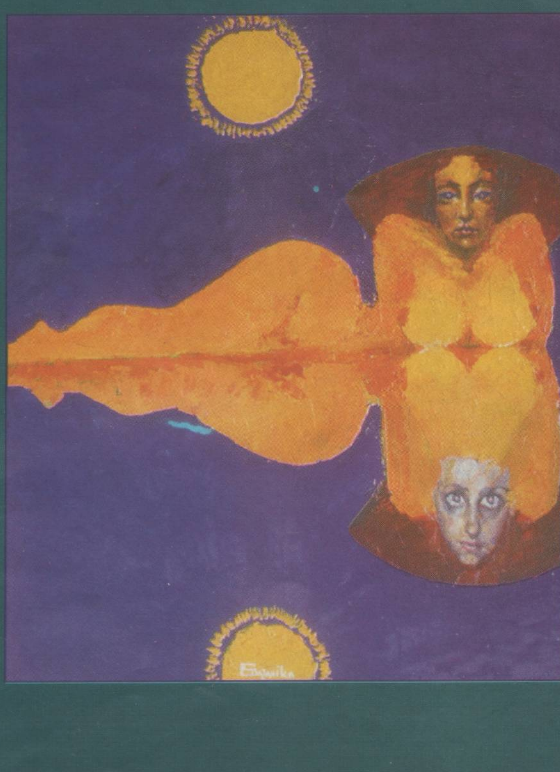
Пише вірші.

Сам себе вважає митцем абстрактного.

* * *

Ти мене полонила
найніжніша троянда
в світі
Я любов`ю фарби
розчиню
Вогнем душі
полотна торкнусь
ніжно
Ти мене полонила
найніжніша троянда

АВТОПОРТРЕТ.
1990.
Полотно, олія.
54 x 32

МУЗА.
1991.
Полотно, олія.
90 x 60

ЛИСИЧКА.
1990.
Полотно, олія.
100 x 50

ВІДДЗЕРКАЛЕННЯ ВІЧНОСТІ.
1991.
Полотно, олія.
80 x 70

КАЗКА

ІВАН-ЦАРЕВИЧ ТА ОЛЕНА ПИШНОТІЛА

Сергій Лис

БУЛО ЦЕ за царя Гороха, а мо' й раніше. Жили собі чоловік та жінка, і мали вони трьох синів. Двоє старших дуже любили полювання й мало не щодня вчащали до лісу. Коли підріс молодший, вони і його почали брати з собою. Якось зайшли вони далеко-далеко в пущу. Поки молодший, якого звали Іваном, полював за косулями, старші брати тихцем подалися додому, радіючи, що так вдало здихалися претендента на спадщину.

Довго блукав молодець по темних хащах, шукаючи шлях до батька-неньки, та все було дарма. З відчаю він ладен був заплакати, аж несподівано натрапив на галявину. Посередині її стирчав пеньок, біля якого навколішках стояв дідусь. Коли Іван підійшов ближче, то побачив, що довга борода дідуся защемлена у розколині.

Старенький, помітивши молодця, почав благати його:

— Зглянься на мене, добрий чоловіче. Лихі вороги заманили мене у цю пастку. Звільни мене, і я відплачу тобі добром.

Жаль стало Івану дідуся. Зробив він клин і розщепив пеньок. Витягнув бороду старенький, який був добрим чарівником, і мовив:

— Дякую тобі, добрий чоловіче. Візьми за милосердя своє цей пояс. Він має чарівну силу: хто ним обмотається, той стає непереможним.

Подякував Іван дідусеві за подарунок, обмотався поясом і враз відчув, що сили в ньому видимо-невидимо: захоче — дуб з корінням виверне, захоче — гору на порох зітре. Повеселів молодець, гордо підняв голову і закрокував далі. Довго йшов він чи коротко, про це не відаю, але кінець кінцем дістався гарного замку, в якому жив Змій-Горинич. Сподобався замок Івану, і вирішив він викликати на бій його господаря. Став під стінами і крикнув на повну силу:

— Ану виходь, потворо, на бій чесний!

Зледащілий змій, який звик, що саме ім'я його наводить страх на кожного, самовпевнено вийшов на прю. Але не встиг навіть пащу роззявити, аби спопелити вогнем нахабу, що осмілився порушити його післяобідній сон, як Іван схопив його за хвіст — і ну бити об землю. Вдарив раз, вдарив удруге, а на третє почали тріщати кості крилатої потвори. Відчув тоді змій, що близька його погибель, і давай благати Івана:

— Помилуй мене, вірою і правдою буду тобі служити!

Повірив молодець потворі і залишив їй життя. Став Змій-Горинич йому слугувати, на стіл подавати, у льох по горілку літати. А Іван, якого тепер, на знак подяки за перемогу над супостатом, що знущався над цілим краєм, величали Царевичем, поселився в замку і зажив на широку ногу. Та не довго йому гулялося. Почав він нудитися парубоцьким життям. І вирішив він тоді одружитися. Свиснув Змія-Горинича, осідлав його і полетів у найближчий стольний град, де, як чув, у царя в полоні живе Олена Пишнотіла, про жіночі зваби якої ходили цілі легенди. Ляклививий цар, як тільки побачив у небі над містом потвору, що навсебіч дихала вогнем, одразу наробив у панталони і наказав вивісити білий прапор.

Радий тому, що обійшлося без бою, бо жаль йому було руйнувати місто, де живуть люди однакової з ним віри християнської, Іван-Царевич забрав Олену Пишнотілу і повернувся додому. Того ж дня справив весілля і почав тішити прутня, що застоявся без роботи.

Поки він розважався з молодою жоною, яка мала особливий потяг до розваг у ліжку, Змій-Горинич, що скорився тільки про людське око, виношував плани один хитромудріший від іншого, як взяти реванш у свого кривдника. А що сам нічого вчинити не міг проти сили богатирської, то вирішив діяти через Олену Пишнотілу. І почав за найменшої нагоди то по сідницях її жартома хвостом плескати, то груди пишні крилами обмахувати, щоб їм не спекотно було в облипліій сукні, то головами ніжно об плече тертися. Сластолюбна жінка не довго опиралася залицянням семиголового спокусника, бо вже давно сама оком накидала на два його прутні, що ними, як вона чула раніше, він може зробити небожительською найвибагливішу жінку. Тож ледве Іван-Царевич поїхав на полювання, як вона, вмліваючи від нетерплячки, розшукала Змія-Горинича і вклалася під нього. Потворі тільки цього й треба було. Вона почала по черзі порати жінку прутнями, до яких далеко було тому, що його мав людський син. А коли Олена Пишнотіла переповнилася насолодою, мов гірське озеро водою, спокусник, щоб остаточно причарувати її до себе, заходився ніжити сласне місце в'юнким язиком. Знеможена жінка ледве не віддала Богу душу, але витримала до кінця солодку муку.

Через кілька днів, коли Іван-Царевич знову поїхав на полювання, Олена Пишнотіла кинулася на пошуки Змія-Горинича. Яке ж було здивування перелюбниці, коли вона дізналась, що коханець зовсім не квапиться порати її. Знетямлена, вона стала на коліна і почала благати його обдарувати її насолодою. Змій, який нарешті дочекався миті, заради якої все затіяв, негайно відповів:

— Добре, я вволю твоє прохання, але обіцяй мені, що виконаєш будь-який мій наказ.

— Обіцяю! — відізвалася Олена Пишноті-

ла, що ладна була й життя віддати, аби ще раз звідати ту насолоду, яку мала в обіймах Змія-Горинича.

— Дізнайся, де богатирська сила Івана-Царевича захована! — наказав семиголовий коханець.

— Виконаю, мій повелителю.

Кваплячись якомога швидше звести зі світу Богом даного чоловіка, Олена Пишнотіла вже того ж вечора, ледве Іван-Царевич закінчив її порати, почала просити його:

— Скажи мені, любий, де захована сила твоя?

Хитрий молодець, який більше, ніж зіницю ока, оберігав свою таємницю, відповів:

— Моя сила — у моєму довгому волоссі.

Потім повернувся на бік і заснув. А перелюбниця обстригла його і хутко спалила волосся. По тому зв'язала чоловіка міцними мотузками й почала чекати. Іван-Царевич прокинувся, повів широкими плечима — і тріснули мотузки, ніби то були гнилі нитки.

Другого вечора Олена Пишнотіла знову почала просити чоловіка:

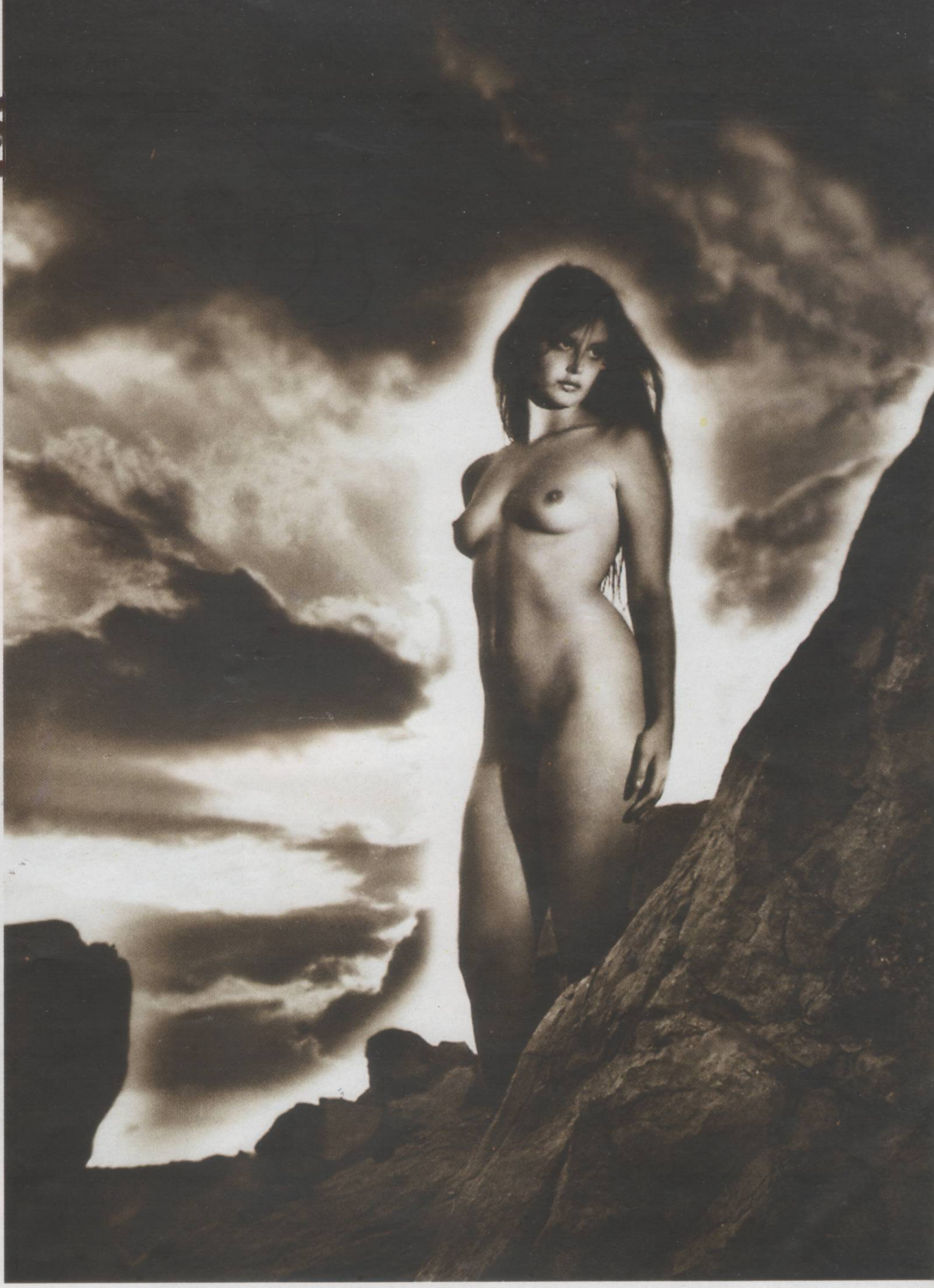
— Скажи, любий, де захована сила твоя?

Іван-Царевич, який навіть у палких обіймах підступної жони не втратив пильності, жартома відповів:

— Моя сила — у моїх довгих нігтях.

Потім повернувся на бік і спокійно заснув. Дружина, яка лише чекала цього, негайно обрізала йому нігті і хутко їх спалила. По тому зв'язала чоловіка ще міцнішими мотузками і почала чекати. Іван-Царевич прокинувся, повів широкими плечима — і тріснули мотузки, мов гнилі нитки.

Тоді Олена Пишнотіла вирішила вдатися до хитрощів. Увечері третього дня, ледве Іван-Царевич закінчив її порати, вона поклала його на спину і давай пестити в'юнким язиком прутень. І такими приємними були ті відчуття, які подарувала вона чоловікові, що він геть сп'янів від не знаної доти ласки і втратив будь-яку обережність. Олена Пишнотіла сповна скористалася з цього. Ніжно і ніби ненав'язливо вона спитала Івана-Царевича:

— Любий, то де ж захована сила твоя?

— У поясі сила моя, — відповів молодець, не підозрюючи, що цим прирікає себе на смерть.

Потім повернувся на бік і, щасливо посміхаючись, заснув. А Олена Пишнотіла зняла з нього пояс, зв'язала чоловіка міцними мотузяками і поквапилась до Змія-Горинича. Той хутко обв'язав себе поясом і відчув у тілі силу неміряну і нечувану. Пішов тоді зловмисник у світлицю, де безпробудно спав Іван-Царевич, узяв меча й порубав молодця на шматки. Потім вилетів у чисте поле і розкидав їх на всі чотири сторони. Після того він повернувся у палац і зажив з Оленою Пишнотілою, яка у його обіймах вже того ж дня забула, що в неї був чоловік, з яким пішла до вінця і якому обіцяла свою вірність і любов.

Так би й згинув безславно Іван-Царевич, якби не Оксана, служниця Олени Пишнотілої. Дівчина давно вже крадькома кохала молодця. Тієї ночі, коли він загинув, вона погано спала, ніби передчуваючи, що з милим має статися біда. А вранці, ледве побачила пояс Івана-Царевича на потворі, зрозуміла, що чуле серце не обмануло її. Вдарилася вона тоді об сиру землю, перетворилася на горлицю. І полетіла до дідуся, якого колись врятував Іван-Царевич. Це був її батько. Вислухав чарівник доньку, перетворився на сову і полетів на те поле, де Змій-Горинич розкидав шматки тіла молодця. Швидко зібрав їх докупи, бризнув мертвою водою, потім живою, проказав закляття — і постав Іван-Царевич ще кращим, ніж був до того. А Оксана пішла у палац, тихенько прокралась у світлицю, де саме милувалася невситима у своїй похоті Олена Пишнотіла, схопила пояс, що його необачно зняв розшалілий від буйних любощів Змій-Горинич, і вдарилася об підлогу. Чарівна сила перетворила її на горлицю, і вона хутко випурхнула у вікно. Поки неповороткий Змій-Горинич, що ніяк не міг прочуматися від любосного шалу, виповз із палацу, Іван-Царевич обмотався поясом і знову здобув богатирську силу. Немов бавлячись, підняв він меч-кладенець і, не чекаючи, поки змій дихне вогнем, зітнув йому всі сім голів. Потім порубав його на шматки і вкинув у багаття. Не помилував і Олену Пишнотілу, яка кинулася йому в ноги і слізно благала зглянутися на неї. Так само рішуче, як повівся перед тим зі Змієм-Горничем, він скарав перелюбницю на горло. Потім справив пишне весілля з Оксаною. І я там був, мед-вино пив, у роті не було, а по бороді текло. ❤

Фото Валерія Анзилова

ЛЕЛЬ

З Олександром Тищенком. Фото Михайла Куцого

З Біллом Клінтоном

ІРИНА БІЛИК:

Бліц-анкета

1. Ім`я: Іра Білик.

2. Об`єм грудей — талії — стегон: 86-60-86.

3. Улюблений колір білизни: колір стиглої малини.

4. Улюблений час доби, пори року: люблю вечір після важкого дня, тому що можна відпочити. Весну, бо в ній так хочеться любити.

5. Найяскравіший еротичний спогад: кохання по телефону.

6. Найулюбленіший сексуальний символ: символів, як і ідеалів, для мене не існує.

7. Темперамент: про це краще запитати тих, хто мене знає.

8. Що таке кохання: це Господь і мої пісні.

9. Що є людська краса: людей я поділяю на красивих і некрасивих, білих і чорних, чистих і брудних. Але — за станом їхньої душі і серця.

10. Що хочеться змінити у власному житті: нічого не хотіла б міняти, ім`я теж.

ЛЕЛЬ: ІРИНО, ДЛЯ ТЕБЕ НЕ Є НОВИНОЮ, ЩО ТЕБЕ ПОДЕКОЛИ НАЗИВАЮТЬ «СЕКС-СИМВОЛОМ УКРАЇНИ». ЯК ТИ ДО ЦЬОГО СТАВИШСЯ?

І. БІЛИК: В Україні секс-символ — це зовсім не те, що в Європі, Америці. У нас — це щось тендітне, сховане від чужого ока, цнотливе. Але те, що є в душі й рветься на волю, що в будь-який момент здатне здивувати, навіть шокувати. У нас мало хто насмілиться робити те, що хоче, розповідати людям про найпотаємніше, співати у своїх піснях. Якщо я підняла на сцені ногу — чи спідницю — трохи не до пояса, то значить, що у цей момент і я, і моя пісня — увесь мій стан відчули необхідність цього. Наступну пісню я можу співати у довгій, закритій сукні... Мені не соромно бути такою, якою я є від природи. Я співаю душею.

Л.: АЛЕ ТИ ПОЧИНАЛА З РОМАНТИЧНОЇ ЛІРИКИ, І ВЖЕ ПОТІМ У ТВОЇЙ ТВОРЧОСТІ З`ЯВИЛИСЯ ЕРОТИЧНІ МОТИВИ. ТАКА ПЕРЕОРІЄНТАЦІЯ Є НАСЛІДКОМ ВНУТРІШНЬОЇ ЗМІНИ ЧИ ПОШУКОМ ВІЛЬНОЇ НІШІ?

І. Б.: І тоді, і тепер я співаю і говорю про те, що думаю. Якщо мені подобаються лисі чоловіки, я так і кажу. Мені вигадувати нічого не треба. Я просто стала іншою. До «Рути» я була однією. З вісімдесят дев`ятого до дев`яносто другого — іншою. Бо працювала з іншими людьми. Потім був період, коли я зовсім перестала виходити на люди. Сиділа вдома і займалася лише собою. Раніше я була маленька і дуже вірила в людей. Потім зрозуміла, що в житті буває не так, як хочеться, що людей треба не лише любити, а й боятися. Дехто не розуміє мене, моєї роботи. Інколи я можу знімати трубку телефону і говорити: «Іру? Її немає вдома, вона буде завтра». Бо у мене теж бувають якісь проблеми, коли я не хочу нікого бачити. А люди починають вигадувати різні історії, розповідати, яка я погана. І не лише чужі, а й близькі, яким здається, що їх зневажають. Мені це боляче, бо я їх люблю. Я просто нещасна людина, яка вимушена багато працювати. А якщо буду завжди і до всіх доброю, всім відкриватиму двері... Вже кілька років я нікого не впускаю до своєї квартири. Тому що за цим одразу підуть непотрібні розмови про те, що у мене є, чого немає...

Л.: А У ТЕБЕ ЗАЛИШИЛИСЬ ДАВНІ ДРУЗІ?

І. Б.: Я повертаюся зараз до тих людей, з якими товаришувала років п`ять тому. Нещодавно я подзвонила своїй подрузі, привітала з днем народження. Вона каже: «Ну, ти вже зірка, мабуть, і не зайдеш». Я відклала всі справи і поїхала до неї...

Л.: А ЯК БАТЬКИ СТАВЛЯТЬСЯ ДО ТВОГО СТИЛЮ ЖИТТЯ?

І. Б.: У їхні принципи він не вписується. Вони просто не втручаються у моє творче життя. Можуть покритикувати одяг або зачіску... В дитинстві я завжди сама ходила «на музику». Батьки ніколи навіть щоденник не перевіряли. Довіряли. Знали, що все нормально. Вони і тепер у цьому впевнені, що б хто не казав...

Раніше, років три тому, вони сварились, що я «живу з чужими чоловіками», а заміж за них не іду...

Л.: ДО РЕЧІ, ПРО ТВОЮ ОБІЦЯНКУ НІКОЛИ НЕ ВИХОДИТИ ЗАМІЖ БАГАТО ГОВОРЯТЬ...

І. Б.: Ні, ну, може, років у п`ятдесят. А зараз я категорично проти шлюбу. Людина може кохати того, кого захоче, але ніяк не за обов`язком. На мою думку, шлюб — це і є примусовість. Спочатку він здається добровільним, але за деякий час він чи вона вже не раді, що поставили свої підписи на якомусь офіційному папірці. Я за такий шлюб, щоб не треба було розписуватися, але й не хотілося б розлучатись. Шлюб — це кара. Я знаю, що за Божим Законом треба бути вірним одній людині. Але я говорила зі священиком, і він сказав: «Бог любив усіх. Кохати — не гріх».

Л.: ТИ ЛЮБИШ ФЛІРТУВАТИ?

І. Б.: О, так!

Л.: А НЕ БОЇШСЯ, ЩО ЦЕ МОЖЕ ОБЕРНУТИСЯ ДЛЯ ТЕБЕ ЯКИМИСЬ ПРОБЛЕМАМИ?

І. Б.: Я просто знаю, з ким можна жартувати, кому можна посміхатися, а кому — ні. Є люди, які після концерту залишають мені свій мобільний телефон. Це відомі в Україні люди. Але я знаю, що їм не можна дзвонити. Навіть якщо чоловік мені й сподобався. Краще я залишуся з ним на тій же відстані, як і при знайомстві.

Л.: ЩО ТИ НАСАМПЕРЕД ВІДЧУВАЄШ ПРИ ЗУСТРІЧІ З ЧОЛОВІКОМ?

І. Б.: Енергію, що від нього йде. Недавно на одному концерті я зупинила погляд на одному чоловікові. Він був так собі, скоріше ніякий. Можливо, інша на моєму місці його б не помітила. Замість того, щоб слухати концерт, я

З Костянтином Гнатенком. Фото ©Павла Кубанова

«ШЛЮБ — ЦЕ КАРА»

весь час дивилася на нього. У нього були такі дитячі, трохи припухлі губи, мені весь час хотілося на нього дивитися. Напевне, якби він дізнався про це, то не повірив би. Але так було.

І водночас мені неприємні чоловіки, які одразу починають говорити: «Я директор такої-то фірми, у мене така-то машина. Ах, Іро, я знаю — вам подобається БМВ...» Я такого наче й слухаю, але нічого з такої розмови не чую. Мені то просто нецікаво.

Л.: СКІЛЬКИ ЧАСУ ТОБІ ТРЕБА, ЩОБ УСТАНОВИТИ ІНТИМНІ СТОСУНКИ?

І. Б.: Один раз потанцювати.

Л.: ТИ БАЧИШ ЕРОТИЧНІ СНИ?

І. Б.: Так... Останнім часом мені сняться жінки...

Л.: ТО ЧУТКИ ПРО ТВОЇ ЛЕГКІ ЛЕСБІЙСЬКІ НАХИЛИ НЕБЕЗПІДСТАВНІ?

І. Б.: Може, для тих чуток і є грунт. Хоча серед моїх знайомих лесбіянок немає. Інколи мені не подобається, як вони виглядають. Жінка, якщо вона навіть любить жінку, все одно має залишатися жінкою. А не намагатися перетворити себе на щось інше, я не скажу на чоловіка. Хоча одна жінка мені дуже подобається. Вона про це знає. Одного разу я зробила їй подарунок. Ми домовились, що я прийду в гості. Але я дуже хвилююсь.

Л.: ЧИ ВІДЧУВАЄШ ТИ ВТОМУ ВІД КОХАННЯ?

І. Б.: Іноді відчуваю. Якщо перед цим дуже втомлююсь на роботі.

Л.: ЧИ ЗМОГЛА Б ТИ ЗАЙМАТИСЬ КОХАННЯМ З КІЛЬКОМА ПАРТНЕРАМИ ОДРАЗУ?

І. Б.: Так, звичайно. Думати про тіло — це вже не є насолода. Думати про душу, про єдність сердець. Жінці ж не важливо, якого розміру член. Якщо вона кохає, то не зважає на це. Навіть якщо він буде взагалі без нічого, вона його кохатиме. А якщо вона кохає кількох, відчуває душу тих кількох, то чому б не зайнятися коханням з ними усіма?

Л.: АЛЕ БАГАТО ХТО ВВАЖАЄ ЦЕ НЕ ЗОВСІМ НОРМАЛЬНИМ. А НА ТВОЮ ДУМКУ, ГРУПОВИЙ СЕКС — НЕ ЗБОЧЕННЯ?

І. Б.: Коли людина робить те, що хоче, — ні. Людина, яку називають збоченцем, перед собою такою не є. Бо вона так відчуває. Хтось хоче засмагнути — і вилежується цілими днями на сонці. Інших, як мене, наприклад, сонце пригнічує. Вже навіть жартують, що я стаю схожою на вампіра — вдень сплю із зашторениими вікнами, а вночі мені хочеться гуляти. Так що я певною мірою збоченка. У кожного щось своє. Але я впевнена на сто відсотків, що у такому разі всі люди — збоченці. Навіть найсумирніше створіння у своїх фантазіях мріє про щось незвичайне...

Л.: А ПРО ЩО МРІЄШ ТИ?

І. Б.: У мене багато бажань. Але зараз мені хотілося б закохатися у щось страшне і старе. Кохати того, хто і надії не мав на кохання. Щоб, можливо, реальністю стала казка про красуню і страховисько. Саме такий у мене зараз настрій.

Л.: ТИ БУЛА У РОЛІ КОХАНКИ? НУ, ЩОБ ТАК: ЧОЛОВІК, ДРУЖИНА І ТИ?

І. Б.: Так. І пісня «Ти мій» написана за особистими переживаннями.

Л.: А ЯК СТАВИШСЯ ДО ЖІНОЧОГО СУПЕРНИЦТВА?

І. Б.: Це складно, я навіть не знаю. Я дуже ревнива. Можливо, я б могла приятелювати із дружиною мого друга, але не змогла б її полюбити. Хоча теоретично таке суперництво має підносити і одну, і другу жінку на якийсь вищий рівень. Змушувати слідкувати за своїм зовнішнім і духовним станом. Але насправді це неприємно. Хоча кожен вирішує сам для себе. Я навіть знаю одну таку родину, де разом живуть чоловік, дружина та коханка. Але це — не для мене. Інколи я відчуваю, що могла б убити суперницю.

Л.: У ТЕБЕ БУЛО БАГАТО КОХАНЦІВ?

І. Б.: Я не хочу говорити про це. Є дуже особисті речі, які мають залишатися таїною для всіх. Та й для того, щоб бути секс-символом, замало показувати на сцені голі ноги й розповідати про своїх коханців. Це щось набагато більше й потаємніше. І щоб з'ясувати, наскільки я відповідаю цьому неофіційному титулові, цього інтерв'ю замало. Треба ходити на мої концерти — вони розкажуть набагато більше. ❤

Від імені «Леля» говорила ОЛЕНА НАГОРНА

Привіт, Білле!

Напередодні візиту Білла Клінтона в Україну посольство США і представники адміністрації Білого Дому, які брали участь у підготовці «культурної частини» перебування Президента у Києві, запропонували І. Білик взяти участь у невеликому шоу на честь високого гостя: «Хотілося б, аби поряд з Президентом США виступили найкращі зірки України, і ми вважаємо, що ви — найпопулярніша і «найкрутіша» співачка».

Шоу відбулося на сходах Київського університету. Ірина Білик виступала разом із Тарасом Петриненком, Іриною Шинкарук та групами «Кому вниз» і «Брати Блюзу». Вірніше, її півгодинний виступ завершував святковий концерт.

А невдовзі відбулася п'ятихвилинна розмова української поп-зірки з Президентом, після якої Ірина сказала журналістам, що Клінтон «дуже уважний і гречний чоловік». І додала: «Я рада, що Президент США знайшов можливість зустрітися зі мною. Мені здається, він сприйняв мене не лише як популярну співачку, а і як жінку».

А потім Білл Клінтон та Ірина Білик позували для фотокореспондентів.

ІГОР ЖИГИР ❤

Оксана Забужко

ПОЛЬОВІ ДОСЛІДЖЕННЯ З УКРАЇНСЬКОГО СЕКСУ

Фрагменти з роману

НІ, ХАЙ БИ хто-небудь усе ж пояснив: якого *чорта* було родитися на світ жінкою (та ще й в Україні!) — із цією клятою *залежністю*, закладеною в тіло, як бомба сповільненої дії, з несамостійністю цією, з потребою перетоплюватись на вогку, хляпаву глину, втовчену в поверхню землі (знизу, завжди любила — знизу, розпластаною на спині: тільки так і позбувалась себе остаточно, зливаючись ритмом власних клітин з промінною пульсацією світових просторів, — з тим чоловіком ні разу нічого подібного не було, в мить, коли вона, здавалось, от-от починала в'їжджати, він, не зупиняючись, прокидав її згори різко видихнутим: *«Мда, тут треба роту солдат!»* — це смішило, але не більше. *«Що це за заявки?»* — ображалася вона: не на слова, на відстороненість тону, — *«Глупа ти, це ж комплімент! Тобі взагалі треба б з двома мужиками спробувати, знаєш, як би це тебе вставило!»* — Цілком можливо, що й *вставило* б, недарма ж я любила під час кохання кусатися, впиватись вустами в палець або плече, затягуватись до запаморочення доглибним цілунком. Храмовою проституткою — от ким я мусила бути в попередньому житті, але в цьому — в цьому, серце, мені ох як не все одно, з ким я: пригадую, колись раз у нью-йоркському метро, де я сиділа, з головою поринувши в останній роман Тоні Моррісон, хтось ляпнувся поруч мене на сидіння, всім тілом притискаючи до металевого бар`єрчика, — і мене вмить пропекло чистим, як високий музичний тон, зарядом такого потужного еротичного заклику, що плоть тут-таки відізвалася збудженим набряканням, розбруньковуючись усередині, як весняне дерево; одночасно я втямила, що цей мужчина — хто він там не є — вже кілька зупинок нависав був наді мною, і якби ми не були людьми, то мали б уже зараз кохатися просто на цій заплльованій підлозі, бо ж, кохаючись по-справжньому, зливаєшся не з партнером, ні, — з розбуялою анонімною силою, що протинає своїми струмами все живе, підключаєшся до неї з тим, аби на кілька секунд — а-ах! — катапультуватися в вібруючу вогнистими контурами чорноту, якій нема ні ймення, ні міри, на цьому стоять усі поганські культи, то тільки християнство списало це злиття за відомством Чорнобога, замурувавши людині всі виходи з себе, окрім єдиного — через верх, але для нашої доби, хоч по суті й постхристиянської, уже відрізано шлях до повороту назад, в оргіастичне свято вселенської єдності: ми, кожен зосібна, безнадійно заражені проклятою свідомістю ваготи й ущільненості власного «я», і тому переможно чистий, голосний і високий музичний тон вимкнувся й згас у моєму тілі одразу ж, як тільки той, справа, *заговорив:* десь через зупинку обізвався, з диким акцентом, спитав, що я читаю: вчусь, чи як? студентка? — отут я вперше *глянула* на нього — то був молодий, десь під тридцятку, невисокий, але купно збитий, як із цільного куска виллятий «шпік»*, його прегарні, мов сливи, очиська заволікло хтивим сизуватим туманцем, так дивилися на мене, кожен із-за грат свого життя, сотні чоловіків різних націй і кольорів шкіри, виткнутись на хвильку — можна, от чого не можна — це вийти назовсім: *«Pardon me?»*** — перепитала я тим зумисним гострим голосом, яким відшиваєть-ся нахаб, і той Хуан, чи Пабло, чи Педро зразу втямив, що — все, кінець, викручено контакти. «Ні, нічого», — пробелькотів і ще щось далі мимрив собі під носа, вже по-своєму, — могутній тваринний заклик його тіла зів`яв, скрутився, став швидко-швидко вичахати, поруч мене сидів звичайний собі причепа-емігрантисько — втім, небавом і встав, і попрямував — чи до виходу, чи десь-інде, я вже не дивилася, повернувшись до книжки: *особа*, іно вигулькнувши, розчаклувала *стать*. Може, справді

Фото Миколи Третьяка

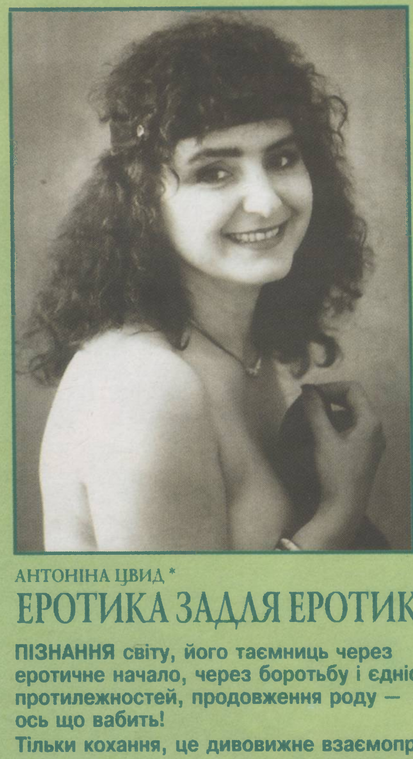
---

* Зневажлива кличка іммігрантів-пуерторіканців.

** Прошу? *(Англ.)*

єдиний вихід із цієї в`язниці — виходити вечорами, низько ослонивши лице каптуром плаща, сідати в проїжджі авта, не називаючи імені, рука водія на коліні, низький, захриплий смішок, гарячковий шурхіт зайвої одежі, і не треба вмикати світла, не треба розплющувати очей, слухати лиш клекіт крові, чоловічу партію ударних і своє, чи вже не своє, розчинення-розступання, *ох, як ти класно розкрилася, ну! ну! ще! ще!* — та тільки ж вони всі хочуть *говорити*, хочуть відсьорбнути, розвезькуючи слиною й спермою, ковточок *тебе*: а що ти читаєш, а куди їдеш, а чи маєш мужа, треба вимишляти легенду: *«Как вас зовут?» — «Ирина»*, — було, було раз і таке, окошилось міцним, до залізного посмаку, поцілунком у під`їзді, вивинулася — втекла, посміюючись до себе, їм усім треба *перемагати*, от у чім справа, щиро, нелукаво брати й давати, як вуглекислота-хлорофіл-кисень, вони не вміють, і той чоловік, який зараз доходить десь у пенсільванській пущі на єдинокровній ласці братів-діаспорників, без цента за душею й без слова англійської (а мав же час підучитися. придурок!) — ех, як же скинувся, як по-кінському тоді шарпнув був лице вгору, мов батогом уперіщений, коли ти, всадивши його за столика в кав`ярні, спробувала, всю свою витривалість на поміч прикликавши, внести хоч якусь терапевтичну ясність в цю обопільну душевну й тілесну недугу, — все правда, серце, і що я тебе вже не люблю — теж правда: *«То ти себе що*, — склацнувся лезом нагору, як бганий ножик, — *«побєдітєльніцей» почуваєш?»* Здається, так і лишилася сидіти з роззявленим ротом: Миколо, та чи ж ми з тобою в перетягування каната забавлялися?.. *«Знаєш*, — і знову був той лиховісний незмигний погляд, немов *щось інше* дивилося крізь його різко обведені запаленими повіками очі, як крізь прорізи маски, — *якби ти була мужиком, я б тобі зараз ввалив!»* Дуже мило з твого боку, коханий, — мені й самій часом ох як шкода, що я — не мужик). **Ти жінка. В цім твоя межа. Твій місяць спить, як срібна блешня. Як прянощ з кінчика ножа, У кров утрушено залежність**, — бурмотіла до себе в ті страшні зимові місяці, по-іншому страшні, ніж оці, осінні: половина січня, лютий, березень — жодної звістки, і жодної змоги будь-що дізнатися — через Атлантику, з Кембріджа — в українське провінційне містечко, в опалювану дровами майстерню на горищі покинутого дому без адреси й телефону, без клозету й гарячої води, іно з голою лампочкою на скрученому шнурку під стелею, з палкою ковбаси й банкою розчинної кави на вимащеному фарбами низенькому столику: *хоч' канапку? о, ще помідорку маю, хоч'?* Господи, живе ж хлоп — як пес приблудний, до шостої ранку не кладеться спати, з-за мольберта автомобіль отой свій відзігорний — безгаражний! — через вікно пантруючи, в двадцять п`ять, навіть у тридцять таке ще дається знести: звірина енергія вивозить, — але в сорок! Тим часом у її кембріджській хаті, знай перемірюваній безтямною ступою з кутка в куток — від вхідних дверей через кімнату до кухні й назад (робота, задля якої буцімто й приїхалося до Штатів, розсипалася, мов нездарно примоцьований картковий будиночок), — щось незбагненне коїлося з телефоном: раз у раз її колошкали вдосвіта зі сну химерні дзвінки, зривалася, хапала слухавку: *«Хелло!»* — десь далеко на безмовній лінії свистав шугастий вітер і глухо рокотав океан, кілька секунд необжитий, незалюднений простір над північною півкулею давав їй знати про себе, ніби справді в ньому «хтось кричав крізь ніч її ім`я, неначе на тортурах» — і не міг докричатися, по чім німий сигнал уривався: підводно-зеленавим ряхтінням засвічувались баньки кнопок на слухавці, і вибулькував з розтруба бездушний зумер, — о, в вас обох стало б моці повиводити з ладу всі телефонні лінії над Атлантикою, ця скажена, жадна до життя міць фугасила з його картин і твоїх віршів, ти впізнала її відразу, тільки-но, опинившись у нього в майстерні й начепивши окуляри з товстими скельцями, станула перед полотнами, і так само він мусив упізнати твою, — твою, котра в ті зимові місяці, так неждано й наповал збита зі своєї, щойно віднайденої осі (бо ти була — жінка, жінка, хай йому стонадцять чортів: витка рослина, котра без прямостійної підпори, хай би навіть і намисленої, — без конкретного обличчя живої любові — опадала долі й зачахала, тратячи всяку снагу до горобіжного розгону: кожен вірш був прекрасним байстрям од якого-небудь князенка із зорею в лобі, зоря звичайно потім погасала, вірш — лишався), — кинута напризволяще, та сила розривала тебе зсередини, люто дряпалася в стінках твого єства і спорскувала в розпачливій непритокманості, – **І раптом знов схотілося — кричати, На лампу вити, пазурями драти Шпалери на стіні — од явності утрати, Од того, що тебе уже даремно ждати**, — аж доки, одного березневого дня, обпалила все нутро моторошна думка, що він — *помер*, от просто взяв і помер, «вляпався в крапочку», як і хотів (зізнався їй у цьому ледь не на початку — з кривим посміхом розганяючи авто, як літака на злітній смузі, серед ночі на заміській дорозі, і мокрі ліхтарі в дрібноголчастій сріберній облямівці, й чорний маслянистий блиск зустрічних калюж, — все злилося, навально помчало навперейми, забиваючи дух, сто, сто двадцять, сто сорок, сто... сто шістдесят? — *не боїшся? не виникає бажання вляпатися в крапочку?* — ні, не боюся, не було в мені справжнього страху, та, по правді, й тепер нема — дивно, ба й незбагненно, надто взявши під увагу ціле моє, ах розтуди ж його, каторжанське життя, що недурно розпочалося, при народженні — клінічною смертю, мама пригадувала, що геть і цівка калу звисала з задочка, і тільце вже посиніло: виткнула душенька носа на світ і зомпила — е, ні, пустіть назад! — а її, спасибі, відкачали, а скоро так, то нічого блягузкати, є речі, страшніші за смерть, і я їх знаю, тільки от *того* страху — манливого й темного, заворожливо-притягального захвату *згуби*, який є в ньому, і в інших я часами його розрізняла, — нема в мені, і квит, тим-то він і дивився на мене з іскрами неприхованого захвату в зорі, навіть коли вже було по всьому: *«А ти відважна жінка!»* — і «крапочка» та проскочила тоді повз мене, не сполохавши), — але ця думка — що він помер, що ті загадкові телефонні дзвінки справді-таки від нього, з «тамтого боку», а значить, що її любов не ощадила його, що вона сама, сама, нарцисична егоїстка, гординею своєю дурною, пихою дешевою, бришканням пустопорожнім підопхнула його до «крапочки», де ж пак, принцеса знайшлася: *ах так? ну що ж, тоді я поїхала*, — звісно ж, Америка — *the land of opportunities**, пів-Європи, не нашої довбаної, а щонайщирішої, від Британії до Італії, сюди рветься, гроші, кар`єра (*«Музика, жінки, шампанське...»* — відгукувався він іронічною луною), а в Україні що, Україна — Хронос, який хрумає своїх діток з ручками й ніжками, що ж, так і сидіти, аж жаба цицьки дасть, чи то пак діаспорні дідусі, коли клімакс стукне, — премію Антоновичів? — ай Бож-же ж мій, та *чого* воно все на фіґ варте, якщо він помер, що, що, що з ним трапилося?! — ця думка була така нестерпна, що, вискочивши на ґанок заднього двору, звівши лице до мінливого, стрімко сутеніючого кембріджського неба в напливах хмарної гуаші, вхлипуючи злиплими од сидячки й курива легенями ледве вловний подув океану, вона стала молитися — так, як перед тим молилася лише двічі, раз за батька, як долежував у лікарні по вже безпотрібній операції, годинами корчачись од стріляючого метастазами болю (а до наркотиків ще не дійшло), — аби Бог післав йому швидкий кінець, і вдруге, стид згадати, — за незалежність, тоді, 24-го серпня дев`яносто першого року, коли все вирішували години, як воно зазвичай і водиться в житті людей і народів: Господи, просила, трусячись, поможи — не задля нас, бо негідні єсьмо, а задля всіх полеглих наших, що несть їм числа, — і обидві молитви були почуті, *такі* молитви до адресата завше доходять, а тут вона благала: Господи, зроби так, щоб він був живий! — хай би забув мене, хай би вернувся до жінки, хай би зраджував з ким не прийдеться, — не треба

* Край необмежених можливостей *(англ.)* – стандартне пропагандистське кліше.

* «Гріховну таїну» Антоніни Цвид див. на стор. 24-25

АНТОНІНА ЦВИД *

ЕРОТИКА ЗАДЛЯ ЕРОТИКИ?

ПІЗНАННЯ світу, його таємниць через еротичне начало, через боротьбу і єдність протилежностей, продовження роду — ось що вабить!
Тільки кохання, це дивовижне взаємопроникнення Духу і Плоті спроможне влитися в потік космічної Любові і, подолавши астральні сфери, сягнути твого «я».
Наше кохання і по смерті нашій продовжує працювати на безкінечний процес оновлення Космічної Любові.

мені його за чоловіка, і нічого від нього не треба, якщо на те воля твоя, Господи, я кохатиму іншого, з іншим родитиму дітей, тільки — о Господи, хай він буде живий. І здоровий. І щасливий. Тільки це, Господи. Тільки це...

* * *

Чому тобі здавалося, ніби ти *зможеш* витягнути його на собі з тої ями, в яку він, очевидно ж було, так послідовно вглибав? Власне, насторожитися мусила вже першої ночі — коли, ще тільки роздягаючись, він змружився сторожко, ніби прицінювавсь: *«А ти можеш раніше за мене скінчити?»* — засміялася, переповнена шумовинням сил, як бутель молодого вина: *«Я все можу!»* Вже тоді мала би побачити, що він *не партнер,* — що, закам`янілий усередині себе до багаторічної мерзлоти, просто не тямить бути не сам — геть і в коханні (*«Ох, як ти класно даєш!»* — вистогнав у неї — по довгому нездалому вовтузінні, по страдницьких корчах, по всіх одчайних ламентаціях *«Ах, нащо ж я банячив!»* і *«Ай, бляха, а я так тебе хотів!»*, по западанню в кількахвилевий сон — самотній сон, наглухо відрубаний від її присутності поруч: не зворухнувся, коли натнулася випручатись з обіймів, ну й пішов на фіґ, імпотент нещасний, зараз устану, вдягнуся, запарю кави, скоро підуть автобуси й можна буде вернутися до готелю, у вікнах майстерні невідворотно блідла, водянистішала світна синява, вирисовувалися позгромаджувані попід стінами вугласті стоси полотен із дрижакуватого, як протоплазма, смерку, паскудна година, година хворих і сорокалітніх, це в такій, певне, сірій каламуті катуються позасвітні душі, — і ось тоді він і зробив їй боляче, таки направду боляче, куди там згадці про втрату цноти, painful intercourse*, ось як це називається в медичній літературі, котру вона, зашугана совкова дурепа, щойно в Америці взялася студіювати, навіть до лікаря була сходила, жеручись гнітючою призрою, чи щось там у ній, бува, не попсулося, прости Господи, і витріщилась, не ймучи віри, коли лікарка стенула плечима: *«I don`t see any problems»***, — а тоді, вереснувши диким голосом — добу по тому налупцьована матка нила, як перед місячними, — стенувшись, хвицнувши ногами, — *«Мені боляче, боляче, чуєш?»* — вона почула — одночасно з переможно-грізним окриком: *«А слабо за мене заміж вийти? А слабо від мене дитину народити? Глупа ти, глупа, я ж тебе люблю!»*, — як усередині займається й шириться його вогка бубнява гаряч, ох, ця хвилина, все — задля неї, побудь, ох, побудь ще, не йди, глибоке зітхання, він виринув із неї з таким промитим од літ, розгладженим вологою підсвіткою щастя лицем, аж зір їй заступили мимовільні сльози ніжності, в тих сльозах худий і гострорисий, насторчений вухами й вилицями сільський повоєнний пацанок — батько в таборі, після німецького полону, мати в колгоспі на буряках — стояв із патичком на вигоні, вперше вражений розлитим уздовж обрію, скільки сягало око, черленим золотом заходу в димно-сизому клочччі хмар, світ горів і мінився, все це було в його картинах, вивільнити того пацанка з цього мовчазного й жорсткогубого, добре задбаного й охайно поголеного мужчини — *«Ти не родила? В тебе губи пахнуть неспитим молоком, — от візьму й зроблю тобі дитинку, чуєш? синочка»*, — то була цілком самодостатня творчість, в якій твоє власне фізичне незадоволення важило не так-то й багато; залишившись сама — бо він, завинувшись у довгополе, схоже на шинелю пальто, одразу пірвався кудись на помивку: звичайка досить хамська, коли вдуматися, але й це тебе тоді не вразило, — ти муркотливо потяглася, хруснувши сплетеними над головою руками, й визнала собі подумки, з хрипкуватим смішком: ну от тебе нарешті й виїбли, подруго, так-таки прямим текстом — *виїбли*, уперше в житті, бо доти все більше годили, панькались, як із теплим тістом, допитувались, які слова любиш, а тут просто взяли та й трахнули по-мужицькому, без цереґелів, — і, дивно, навіть ця думка не була неприємна, і коли ти витягла з сумочки дзеркальце, наперед страхаючись того, що в ньому вгледиш — на третю добу неспання, по всіх викурених цигарках і опівнічних коньяках, оце-то фестиваль видався! — то й сама спалахнула радіс-

---

* Болісне злягання (англ.).

** Не бачу жодних проблем (англ.).

ГРІХОВНА

Антоніна

VIII

Коли вертає Дух в самого себе
і Врата Брами замкнено про ніч,
вмикаю рокенрол я просто неба —
танцюєм до упаду в сонмі свіч.

Глодянку місяця лобзає хмара.
Зриваю блузу — жарко мені, страх!
Комета хоті із хвостом кентавра
гойдає грудь й громидлом потряса!..

А я не дамся! Та вогненний вихор
спідничку зносить на сосни трубу.
В бузковім смерку на колінцях тихо,
немов хижак, спопав мене, слабу.

Пручаюся безсило, Боже вільний!
Не відпускай мене, мій божевільний.

IX

Кохала! Коливались в люстрах стегон
будинки й храми, свічі й явори.
На гойдалці — з-під тебе і під тебе —
вмирала плоть і падала згори...

Крізь грані тіла — у врата небесні
душа неслась, й ловили ув імлі
її світила — янголи воскреслі.
До ранку горни з виярків пливли...

Спокусі вчить жага. Жазі — спокуса.
О, нескінченний цей коловорот!
І виплеснутись, грішна, не боюсь я
у твій шалений прежаданий рот...

Життя! Що є чарівніше, ніж ти?
Раз від гріха ти, значить гріх — святий!

ним подивом: на тебе глянуло розпогоджене, відмолоділе до стану твоєї автентичної вроди, делікатне й худеньке, сливе дітвацьке, виплигуюче назовні чорними очиськами личко, яке ти завжди за собою знала, але в дзеркалі не бачила вже хтозна-відколи: ти вернулась до себе, ти була *вдома*, — а він сидів у ногах ліжка, курив і дивився, його невідривно звернене до тебе промінно-заворожене обличчя осявало ще тьмяну майстерню, — вряди-годи нахилявся над тобою: легенько, ховаючи усміх, поцілувати вистромлені з-під відкоченого пледа соски й знов дбайливо, як дитину, вкутати тебе аж під шию, подати чашку з кавою, *«гляди, не розхлюпай»*, і ти тут-таки й розхлюпала, затрусившись хихотінням, *«а я тепер цей плед виставлю – і підпишу, ким заляпано»*, — і, зненацька: *«Чого ти плакала?»* — не скажу, ні, ще не скажу, скажу аж перегодом, за місяць, а раз сказавши, повторюватиму ледь не щохвилини: за браком інших, місткіших слів — коли нема такої цистерни, аби заміряти бездонний колодязь, зостається раз у раз опускати й витягати те саме дитяче цеберко, — монотонність повтору, рипіння корби: я люблю тебе. Я люблю тебе. Я люблю тебе).

* * *

Отака ловись, кобіто, — закохалася. Ще й як закохалася — вибухла наосліп, полетіла сторч головою, дзеленячи в просторі відьомським сміхом, підхоплена незримими самовладними нуртами, і біль той не перепинив — а мав би, — так ні ж, вирубала в собі всі застережні табло, що жахтіли червоними лампочками на межі перегріву — достоту перед аварією на АЕС, — і тільки вірші, що негайно ввімкнулися натомість і пішли суцільним, нерозчленованим потоком, пропускали недвозначні сигнали небезпеки: в них нав`язливо проблимували ад, і смерть, і недуга – ***І жовте море днів, і сизе море снів В одбитих кольорах вмираючого неба, І я іще пливу — а ти уже на дні, І страшно нам обом дивитися на себе;*** *«Значить, ти знала?»* — визвірився він, свінувши вовчими вогниками в очу, коли вона — втрачати було вже нічого — зважилася дещо з того потоку прочитати йому вголос, — *знала, що так буде? То якого ж?..»* Ге, серце моє, так у цьому ж вся й штука...

Ніт, не була мазохісткою — була, йолки-палки, нормальною жінкою, чиє тіло тішилося, даруючи радість іншому, та що там казати — класною бабою була, чи, точніше, могла б бути, — бо є в житті речі, які від нас не залежать, бо я є така, який ти зі мною; в мужчин це трохи по-іншому, в жінок, на жаль, так — і, на жаль, в усьому, і хоч би скільки ліфчиків не попалено було американськими феміністками, з мастурбації — чи то гумовим пенісом, чи живою людиною, бо живою людиною це теж не що як мастурбація, коли без любові, — не прибуде ні дітей, ні віршів. І все, і клямка. «В цім твоя межа». Як же той кембріджський вірш кінчався? ***Рілля, що прагне борони, І мокрі, сплакані ворони, І муж, який не вборонив, А ждав від мене оборони.*** Еге ж, *exactly* — чи, коли хто воліє, «вот імєнно». От чим ще, до речі, паршива чужа країна — набиваються, натрушуються, як пух у ніздрі, напохватні чужинецькі слівця й звороти, заліплюють пори в мозкові, нахабно тиснуться попідруч, навіть коли ти наодинці з собою, — і незчуваєшся, як починаєш балакати «хеф-напів», тобто повторюється те саме, що вдома (вдома? схаменися, кобіто, — де він, твій дім?), ну гаразд, у Києві, в Україні — з російською: всякає ззовні накрапами, зсихається-цементується, і мусиш або повсякчас провадити в умі розчисний синхронний переклад, що звучить дико й ненатурально, — або ж приноровитися, як усі ми, самим голосом брати чужомовні слова в лапки, класти на них такий собі блазнювато-іронічний притиск як на забуцім-цитати (наприклад— гарний приклад для студентів, можна навести завтра на лекції: *«Ти себе що — «побєдітєльніцей» почуваєш?»*).

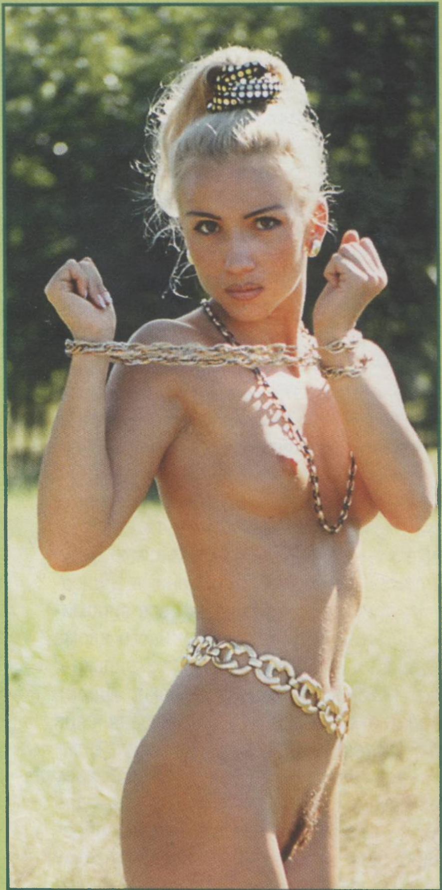
* * *

А ще можна б сказати — виступаючи з доповіддю в якому-небудь американському університеті, або на конференції «тріпл-ей-даблес»*, або в Кеннан Інстіт`ют у Вашингтоні, або де тебе ще там і далі носитиме лихим вітром,

*AAASS — American Association for the Advancement of Stavic Studies, провідна славістична асоціація США.

Фото Юрія Юхацкова

ТАЇНА Цвид

З вінка сонетів

X

Зірки, що до світання з пітьми ссуть,
на плесах мого лона коливались...
В природи Храм несу свою свічу,
де ружами всипали діви Фалос,

де тріпотіла юна індіанка
в страху пізнань камінне божество.
... Цей ритуал! Він виснажить до ранку.
Як гріх відтак спокутувать його.

О душе, бранко у в`язниці плоті!
О моє тіло! Твого духу храм.
Тут молитви. Тут свічі в сріблі-злоті.
Святі крізь тебе дивляться із рам...

Пітьму і світло ділить світ на двох.
В нім Дух і Плоть — то двоєдиний Бог.

XIII

***Лише в закоханих сплетінні повнім
душа виборсується з дрімоти.
Спіраль щораз повторюється в колі,
й повторишся знов наді мною — Т и!***

***Біжу, у власні протопки ступаю:
себе самої — колом — не здогнать!
Та я затята! Небуття стіна —
в новім житті, — неначе Троя, — впала!***

***Явись мені! Познаймо шлюбний танок
двох язичків. У засідці вузькій
хай шурхотять вужі. Й здійснить кантату
єдина клавіша в кущі жаххім!***

***На іншім колі вічність нас скарає,
тим що не вижене з святого Раю.***

15 - 20 вересня 1995, Ірпінь — Київ ❤

сто, максимум двісті баксів гонорару плюс сплачена дорога — і дякуй гречненько, ти не Євтушенко й не Татьяна Толстая, щоб діставати по тисячі за виступ, та хто ти вабще така, слиш, ти, забацана *Ukrainian**, дитя відрадненської комунальної «хрущовки», з якої цілий вік марно силкуєшся вирватись, Попелюшка, що летить через океан понарікати за вечерею у Шеффілда з парочкою Нобелівських лауреатів (промінячись навсібіч, чотирма мовами нараз за одним столиком сиплючи) на ідейну вичерпаність сучасної цивілізації, по чім вертається в свою київську кухню площею 6 кв. м сваритися з мамою й принижено тлумачити рідним редакторам, що «де я, там і буде вітчизна» — то зовсім не значить *«ubi bene, ibi patria»***, — бодай тому, що через цю саму довбану *patria* тобі ні у Шеффілда, ні у Тіффані, ні на Гавайях, ні на Флориді, ніде й ніколи не є *bene*, бо вітчизна — то не просто земля народження, правдива вітчизна є земля, котра потрапить тебе *вбивати* — навіть на відстані, подібно як мати повільно й невідворотно вбиває дорослу дитину, утримуючи її при собі, сковуючи їй кожен порух і помисел власною обволікаючою присутністю, — а, що там розводитися довго, тема мого сьогоднішнього виступу, леді й джентльмени, як і зазначено в програмі, «Польові дослідження з українського сексу», і, перш ніж перейти до неї, хочу подякувати всім вам, присутнім і відсутнім, за нічим не виправдану увагу до моєї країни й моєї скромної особи, — от чим як чим, а увагою ми досі розбещені не були: попростому сказавши — здихали, на фіг ніким не завважені (я тут ще в досить упривілейованому становищі, бо якби зважилась, плюнула й висипала в рота разом усю решту таблеток із жовтогарячого слоїчка, то тіло виявили б досить хутко, десь, либонь, день на третій: Кріс, факультетська секретарка, зателефонує, тільки-но я не з`явлюся на лекцію, отже, гріх нарікати, ниточка-павутиночка, хай і тонюня-провисла, щоб, за неї шарпнувши, дати світові знати про свій черговий, цим разом останній, від`їзд, у мене все-таки є, і якби з тим чоловіком щось сталося там у пущі, — хоч я й не думаю, аби з ним щось сталося, він ніколи не вчинить цього сам, забагато має в собі злості для такого діла, — то Марк і Розі щодня ж навідуються до нього), — так ось, леді й джентльмени, прошу не поспішати кваліфікувати розглянутий випадок закоханості як патологічний, бо доповідач іще не сказав головного — головне ж, леді й джентльмени, полягає в тому, що в житті піддослідної то був перший *український мужчина*. Направду — перший.

Перший *готовий* — кого *не* треба було вчити української мови, тябричити йому на побачення, виключно аби розширити спільний внутрішній простір порозуміння, книжку за книжкою з власної бібліотеки (Липинський, блін, Грушевський, і про Горську він також не чув, ані про Світличного, за ним були зовсім інші шістдесяті, добре, я тобі завтра принесу!), а в часі любосної балачки мимобіжно згадавши «Не захист мрій — блаженний дім...», тут-таки запускатися в півгодинний коментар про життя і творчість автора — це, знаєш, був у тридцяті такий поет на Західній Україні, — і отак, хай йому грець, все життя! — професійна українізаторка, наче ще по одному органу їм усім нарощуєш, коли-небудь наша незалежна, чи радше ще-не-вмерла, якщо до того часу не вмре, мала б запровадити якусь спецвідзнаку — за кількість українізованих койкомісць, ти б їм загаратала список тобою навернених! — а то був перший мужчина *з того світу*, з ким обмінювалося не просто словами, а зараз усією бездонністю мерехких, колодязним зблиском підсвічених тайників, тими словами відслонених, і тому говорилося легко, як дихається й сниться, і тому пилося розмову смажно висушеними вустами, і впивалося все запаморочливіше, о, ця ніколи не знана сповна свобода бути собою, ця гра, нарешті, в чотири руки по всій клавіатурі, натхненність імпровізації, скільки іскристої, сміхотливої енергії вивільняється, коли кожна нота — іронічний натяк, відтінок, дотеп, доторк — умент резонує, підхоплена співрозмовцем, кульбіт у повітрі, просто від надміру сили, жартівливе колінце: ближче — можна? і от уже — двозначніше, ризикованіше, і от уже — впритул, і от уже, заглушивши мотор (бо ти таки сіла, врешті-решт, у ту його машину — після відвідин майстерні, після того, як угледіла навіч, *хто* він), — навальний перехід на іншу мову: губами, язиком, руками, — і ти, відхиляючись зі стогоном: *«Поїхали до тебе... В майстерню...»*, — мова різко скоротила ваш шлях назустріч одне одному: ти впізнала: свій, в усьому — свій, одної породи звірюки! — і в ній же, в мові, було все, чого ніколи потім не було між вами в ліжку...

Поясни мені одну штуку. Поясни, бо я щось ніяк не в`їду. Ти що ж — *справді* вважаєш, що коли у тебе — стоїть і не зразу кінчаєш, то ти вже й князь, і жінка мусить сукати ніжками й прискати окропом, іно ти зволиш до неї доторкнутися — серед ночі, по тому як позгортаєш, акуратненько так, свої рисунки, а я тим часом відбуватиму перший сон? А втім, із його приїздом їй перестали снитися сни — точніш, вона перестала їх пам`ятати: клубочились якісь ошмаття, переважно тьмяних, брунатних і асфальтово-сірих тонів, але *сюжет* не протискався в денну тяму, немов між нею і нічною в мить пробудження падало важке віко, — свідомість його присутності поруч перекривала канали зв`язку. Чи не вперше в житті вона виявилась ув`язненою в клітці голої наявності — світ зробився непрозорим, вимкнулось і погасло його друге дно, мерехтюче-підводна сітка нерозгаданих значень, що доти завше світилася в снах і віршах, — тепер не було ні снів, ні, відповідно, віршів: вона втратила орієнтацію, наче позбулася одного із змислів, оглухла чи осліпла. Розбомблене вночі тіло цілий час відчувалось неповоротким, якимось одутлим всередині, ніби справді була вагітна — пакетом базарного м`яса в кров`яних підтьоках, та що ж це мені все не слава Богу, тупо дивувалась вона — і засинала на його руці, мов непритомніла, а він радісно бубонів над вухом: *«А знаєш, ти, виявляється, можеш бути дуже навіть «пріятной женщиной» — тільки з сексом наладити треба»*; *«Секс*, — спросоння мимрила настановчо: голова все-таки вирубувалась останньою, — *це тільки показник якоїсь глибшої незгоди»*; *«Сумніваюсь»*, — обтинав він — і тим закривав тему. Виходить, не так уже й багато ти про це діло знаєш, радість моя, — попри весь свій уславлений досвід, і хто б подумав! *Говорити*, звичайненько собі дійти згоди було неможливо — оскирявся з місця, займаючи оборонну стійку, на той час, коли спроба серед дня витягнути до нього руки стала зроджувати в ній блискавичне млосне відчуття захитаної рівноваги — наче в різко спиненому ліфті або коли спішиш одинцем навперейми юрбі, що сипонула з тролейбусної зупинки, — він-бо «не любив, коли його обмацують», далебі нездоровою була ця знехіть до нормального контакту (*«І не соромно тобі оце*, — насмішкувато скалив око з подушки, — *обмацувати мужчин?»*), — на той час вона ладна була вже не те що говорити — голосити, нескінченним двадцятичотиригодинним монологом (так неперетравлена їжа пре з отруєного організму в оба кінці), трясти його за плечі, щоб докричатися, та що ж це таке, чувак, — а чувак, між іншим, сім`ю будувати приїхав, сурйозно, без дурників, привалив у чім стояв, оце кохання! — і все випоминав їй, що, поки він тут з нею, у нього вдома на будівництві майстерні цеглу розкрадають; *«Ти що*, — бралась руками в боки: відьма, зечка-блатнячка, зроду не підозрювала себе такою, — *хочеш, щоб я тобі неустойку заплатила?»* — ах холєра, ну як мислимо, щоб двоє недурних людей, які начебто ж кохають одне одного, — так? — які здолали стільки перепон, щоб бути разом, чого коштувала йому сама тільки віза, після всіх автокатастроф і розбитих ребер, чого коштувала їй та зима в Кембріджі, — негодні були е-ле-мен-тар-но порозумітися, — на голову не налазить! І — як об мур без пробоїн, от під такі хвилини, певно, його дружина й шпурляла в нього ножами, про що раз був обмовився знехотя, — премиленько, нічого не скажеш, родинний спорт української інтелігенції; і що, свербіло спитати, не влучила? Натомість силкувалася бути розважливою: слухай, я ж не кукла на шнурку, чого ж ти так, — визвірявся спідлоба, зігнутий над столом, мов розмотуючи димні кільця злоби: *«В мені просто багато речей убито!»* Дякую тобі, серце, — відтепер, здається, в мені також. Значить, вона зараза, ця хвороба духу? Значить, тепер і мені — ліпше втікати од людей, ліпше не зближуватись ні до кого на відстань подиху? Ти навчив моє тіло — каструвати кривдника: вся моя, з коліна в коліно громаджена жіноцька сила, досі спрямована до світла (найдорожча пам`ять з минулих кохань — сонце в чорному небі: таким воно бачиться з космосу, то *звідти* набиралась по вінця струмуючою радістю моя утла посудинка), з тобою — вивернулась чорною підкладкою назовні, зробилась нищівною — смертоносною зробилась, щоб сказати прямо, не завиваючи в папірці. ***Вклякну, де стою: о, бих Страшний, переступний гріх — Донині трясе відриг, Мов труться тороси криг У нутрощах! Під грудьми! Кого благати: Задми Цей синій, сухий пожар, З грудей відвали тягар?***

Бо я — винувата-таки, бо любов моя зосталася в Кембріджі, станула по весні з глибокими снігами, а на літо, на час твого приїзду, лишився вже тільки рубець — і надія, що ти його відживиш. Мала б раніше втямити: відживляти — не твій фах.

*Українка (англ.).

**Де добре, там і батьківщина (лат.)

ВІД РЕДАКЦІЇ: Наприкінці лютого 1996 року роман Оксани Забужко надійшов до книгарень України.

ХРАМ ГОЙТОСИРА

НОВОРІЧНА ЯЛИНКА

«МІЙ КОХАНЕЦЬ — САНТА КЛАУС»

Усі підстави для такої заяви має сорокавосьмирічна жителька Торонто Марія Хендерсон. І в її словах не буде перебільшення: цей зв'язок триває вже сім років. До обопільного задоволення і за найактивнішої участі... Марійного чоловіка. Але не поспішайте вибухати обуренням — йдеться не про груповий секс. Річ у тім, що Франк Хендерсон і є отим самим Санта Клаусом.

Цю роль він почав грати не від хорошого життя. Виявляється, коли Франк постає перед очима дружини у звичайному костюмі, білій сорочці та краватці, які носять більшість канадських бухгалтерів, вона ніяк на нього не реагує. У сексуальному плані, звичайно. І навіть коли починає роздягатися, недвозначно натякаючи на свої наміри, — не реагує. Інша справа, коли він надягає костюм Санта Клауса. Марія впадає у таке сексуальне збудження, що не ладна стримуватися і хвилини. З неймовірною швидкістю починає роздягатися, водночас вивільняючи із сексуальних облаштунків і Санта Клауса...

Сім'я Хендерсонів жила собі звичайним життям. Переступивши сорокалітній рубіж, подружжя почало поступово змирятися із зниженням сексуального інтересу одне до одного. Це тривало до того дня, коли Франк, вирішивши підробити, пішов на Різдво працювати Санта Клаусом у великому універсамі. Побачивши чоловіка у незвичному вбранні, Марія аж затрусилася від бажання. Те Різдво перетворилося для них на медовий місяць. Досить було побачити одне одного, як вони кидалися у ліжко, наче зголоднілі звірі.

Природно, що і після Різдва Хендерсонам захотілося зберегти відновлений сексуальний інтерес. Франк придбав костюм Санта Клауса, Марія потурбувалася про те, щоб в їхньому домі увесь час стояла ялинка з іграшками, а під нею лежали подарунки. І ось уже сьомий рік вони кохаються, наче молодята. Дякуючи канадському Дідові Морозу.

Дивно? Так. Але дивуватися слід хіба що з реакції Марії саме на костюм Санта Клауса. Бо все інше відоме впродовж багатьох століть: аби підтримувати сексуальний інтерес одне до одного, подружжя постійно мають збагачувати сексуальний репертуар, час від часу змінювати інтер'єр у спальні, обстановку, в якій звикли кохатися. Не кажучи вже про позиції, парфуми, одяг і таке інше. Отож — дай Бог вашій фантазії та й широкі крила!

Малюнок Олександра Михнушева

ГОЛУБИЙ ЗАЛ

«Я НЕ ТРАНСВЕСТИТ. Я ЧОЛОВІК, ЯКОМУ ПОДОБАЮТЬСЯ ЧОЛОВІКИ»

Український глядач добре знає і любить телепрограму «Бар "Чорний Кіт"» з його ведучим Костянтином ГНАТЕНКОМ. Сьогодні ця неординарна особа в гостині у «Леля».

Кореспондент: Як ти ставишся до садомазохізму?

К. Гнатенко: Захер-Мазох, кажуть, був майже українець, тому до засновника мазохізму ставлюся добре. Мене приваблює все незвичайне.

Кор.: Ти сам послуговуєшся в житті якимись незвичними «штучками»?

К. Г.: Відкрию таємницю. Іра Білик привезла мені з Італії унікальний подарунок. У нас в сексшопах він не продається. Страшенно дорого коштує. Я ще, правда, ним не користувався.

Кор.: Може, скажеш, що то є?

К. Г.: Це кульки такі. Ними користуються чоловіки й жінки. Кажуть, кайф від цього дивовижний. Я, кажу ж, ще не пробував — просто роздивлявся. Один мій друг сприйняв то за цяцьку, каже: яка неяскрава в італійців іграшка дитяча.

Кор.: Борис Моїсеєв казав, що він ще в молодших класах школи почав закохуватися в своїх колег-хлопчиків. Коли ти відчув потяг до своєї статі?

К. Г.: Так само в молодших класах. Коли хлопчики писали записки-освідчення дівчаткам, я хотів написати однокласникові, але посоромився. Відчув, що це щось непристойне.

Кор.: Коли до тебе прийшло чітке усвідомлення непристойності з точки зору широкого загалу твоїх потягів, але ти зрозумів, що без цього не можеш?

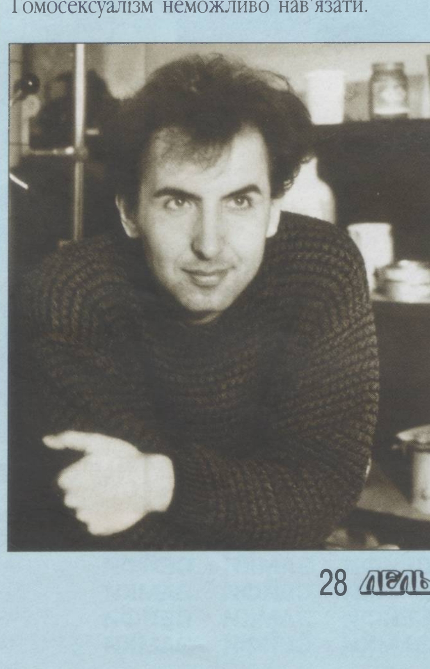
К. Г.: Десь у чотирнадцять років збагнув, що оточенням це не вітається і мені доведеться з тим критися. Було дуже важко і страшно.

Кор.: У тебе жінки закохувалися?

К. Г.: Закохувалися. Та я спав з жінками! Але мені то не давало жодної насолоди, жодного задоволення. Я просто гвалтував себе. Намагався розібратися з тим, читав книги різних психологів, у той час, звичайно ж, радянських, і розумів, що то не психологи, а фашисти. Потяг до гомосексуалізму вони пояснювали хибами виховання, браком інтелекту, розбещеністю і т. ін. Але про яку розбещеність ідеться, коли особисто для мене інтимні стосунки з жінками були як каторга.

Кор.: Англійська психологиня Діон Форчун стосовно інвертованих чоловіків робила припущення, що вони зазнали психічного нападу, себто були зурочені...

К. Г.: Дурниця. Цілковита дурниця. Невже, досягнувши такого досить зрілого віку, я не розумію, що добре, а що — зле? Я так живу, і мені добре. Іншим це не завдає жодної шкоди. Гомосексуалізм неможливо нав'язати.

Кость Гнатенко у студентські роки

Гетеросексуальні зв'язки так само не дадуть жодної насолоди, якщо до них вдаватися з примусу.

Кор.: Твоє ставлення до колективних насолод?

К. Г.: Нормальне ставлення. Але сам до того не вдаюсь. Я тепер закоханий,
і мені то зовсім не потрібно.

Кор.: У Голландії, здається, гомосексуалістам дозволено шлюбитися?

К. Г.: У Голландії, Бельгії, ще в деяких країнах. Це нормально, якщо люди того хочуть. Але ми гесфобна країна, і в Україні про це говорити ще дуже рано. На прикладі тієї гейконференції, яка відбувалася в Києві, це добре видно. Там не було жодного представника влади, жодного парламентаря. Україна просто зганьбила себе перед світом. Мені страшенно шкода тих хлопців і дівчат, які серйозно займалися її організацією. Було багато диверсій, і вкотре стало видно, що демократія — це міф. Ми не є демократичною країною, не є країною ліберальною, терпимою. Але, хоч що б там було, ця конференція показала, що в нас є гомосексуалісти, є лесбіянки і нічого з цим не зробиш.

Кор.: Багато людей відчувають потяг до своєї статі...

К. Г.: Людина має це для себе з'ясувати. Гадаю, немає нічого злого, якщо бодай раз у житті чоловік спробує з чоловіком, а жінка — з жінкою.

Кор.: Але ж людські нахили на чолі не написані.

К. Г.: Так. Мене часто запитують, як я знаходжу собі партнерів. Я не ходжу знайомитися у громадські вбиральні (виявляється, у нас є і таке), на спідвеї, в якісь певні точки. Я не з'являюся там бодай тому, що мене багато людей упізнає. Але, слава Богу, в Києві є нічні клуби, є бари...

Кор.: Саме цієї орієнтації?

К. Г.: Ні, саме таких у Києві немає. Але все-таки люди якось знайомляться, якось розпізнають.

Кор.: Одного разу по «ТЕТу» дивилася розмову з баришнями із «Полиции нравов». Як кому, а мені вони дуже заімпонували, і добре видно, що то — подружня пара.

К. Г.: Я знаю в Києві дуже багато подружніх пар. Звичайно, вони ніде не зареєстровані, хоча міжнародна організація геїв і лесбіянок ГЕНІМЕД чисто символічно такі шлюби реєструє. І люди живуть щасливо.

Кор.: Ти не хотів би пошлюбитися таким чином?

К. Г.: Ні. Я взагалі не створений для сімейного життя. Чоловік, що мені подобається, так само творча людина. Нам добре разом. Реєструватися?.. Це смішно, це гра якась. Навіть гетеросексуальні пари не всі реєструються. Адже так? Тому вважаю, що двом чоловікам це потрібно ще менше, хоча дехто вимагає, аби їхній шлюб визнала ще й церква. То цілковита дурниця, тим більше, що християнська релігія, звичайно ж, того не визнає.

Кор.: Стосовно визнання подібних шлюбів церквою, то це, певно, такий само акт нав'язування своїх поглядів з боку геїв, як і з боку суспільства?

К. Г.: Так. Адже продовження роду людського — то основний закон нашої релігії і, як християнин, я цілком з тим погоджуюся і корюся тому. Але, знову-таки, моя думка — то моя, а інші люди конче хочуть зареєструвати свій шлюб і повінчатися. Бог з ними. Коли вже такі існують, то їм потрібно це дозволити або принаймні не переслідувати їх законом.

Кор.: Чи існує у геїв таке поняття, як зрада?

К. Г.: Так. Ставляться до неї, як і в гетеросексуальних сім'ях. Але шлюби геїв і лесбіянок нетривкі. Люди швидко сходяться і швидко розлучаються. Рідко коли це триває роками. А взагалі, зрада є зрада. Хоча... тут ще існує така річ, як СНІД. Тому потрібно бути розважливим. Особисто мені померти від СНІДу не хочеться.

Кор.: За кордоном деякі гомосексуальні пари всиновлюють дітей. Є у нас подібні прецеденти?

К. Г.: Повторюю, в нашій країні говорити про це дуже й дуже рано. Хоча я знаю одну таку родину. Два чоловіки і дві жінки виховують дитину. Чудово живуть, дуже ту дитину люблять, піклуються про неї і, безперечно, жодного нав'язування свого світогляду. Дуже інтелігентні й освічені люди. Я знаю, що геї такої орієнтації — ніжні й гарні батьки. Звичайно, такі люди — дуже забезпечені і займають високі посади. У нашому суспільстві без цього їм було б дуже важко.

Кор.: Часто закохуєшся?

К. Г.: Ні. Вже років десять думав, що це почуття до мене ніколи не повернеться. Виявляється, воно десь у мені збиралося, накопичувалося і не хотіло, аби я віддавав його абикому. З моїм другом мене вже поєднує не лише секс. У нас дуже чисті, світлі взаємини. Може, комусь то здається блюзнірством, але, промовляючи «Отче наш», я молю Бога, аби він нас не розлучав, аби довше тривало це почуття.

Кор.: Що б ти хотів, аби тебе запитали саме для журналу «Лель»?

К. Г.: Єдине, про що мене не запитували, — чи не хотів би я позбутися своїх геніталій. Кажу — ні, ні в якому разі. Мені вони дуже подобаються. Ненавиджу, коли чоловіки ховають свої чоловічі ознаки, виголюються до «сінєви» і таке інше.

Кор.: Ти любиш вбиратися в жіночий одяг?

К. Г.: Ні. Я не трансвестит. Я чоловік, якому подобаються чоловіки. Хоча стежу за модою, а в ній нині домінують елементи жіночого вбрання. Перевдягали мене лише один раз. Це було на день народження задля «приколу». І справді, всім було дуже весело і смішно.

Кор.: Як тобі жіночі «прикиди» Філіппа Киркорова?

К. Г.: Це так само смішно. Алла Борисівна в молодості номер два. Так само, я десь вичитав, Бориса Моїсєєва назвали «жалким подобием» п'яної Людмили Гурченко.

Кор.: Ти взагалі читаєш журнал, що оце нині відповідаєш на запитання його кореспондента?

К. Г.: Гортав кілька разів, бачив його оголених жінок і кажу, що це дискримінація стосовно чоловіків. Бажаю, аби на його сторінках були і гарні чоловічі тіла. Адже геніталії дужої статі нічим естетично не поступаються геніталіям жінок. Шкодую, що в нас немає порножурналів, що у нашому, як полюбляють нині казати, європейському місті відсутні гейбари, гейклуби. Це засвідчує нашу азійськість. І секс у нас існує, і відповідна лексика, що вважається непристойною. Але ж ніхто не казатиме в ліжку: піська ти моя вазелінова. Існують інші слова, можливо, грубіші, але вони збуджують.

Кор.: Часто доводиться чути грубість на свою адресу?

К. Г.: Доводиться і грубість чути, і грабували вже мене серед білого дня, впізнавши телеведучого «Бару...»

Кор.: Як твоя мрія створити на телебаченні програму «Рожеве й голубе»?

К. Г.: Поки що це лише мрія.

Кор.: Власної відвертості не боїшся?

К. Г.: Мене часто лякають, нагадують, що живемо в непевні часи, у непевній країні. Але часи завжди непевні, а жити і ховатися — це не для мене. Смішно дивитися на багатьох досить відомих українських діячів, які приховують свої орієнтації. По-перше, це виходить дуже кумедно і невдало, по-друге, вони тримають себе у постійній напрузі.

Кор.: Ти міг би когось назвати?

К. Г.: Це їхня особиста справа. До того ж, повторюю, це і так видно.

Вела розмову ВІКТОРІЯ СТАХ

❤ АКТовий зал

ПОЗА КРАБА

— ЧОМУ «ЛЕЛЬ» І ДОСІ ІГНОРУЄ ІСНУВАННЯ ТАКОГО ЗНАМЕНИТОГО ТРАКТАТУ ПРО КОХАННЯ, ЯКИМ Є ІНДІЙСЬКА «КАМАСУТРА»? Я ЧУВ, ТАМ Є БАГАТО ЧОГО ЦІКАВОГО І КОРИСНОГО. ПРОЦИТУЙТЕ З «КАМАСУТРИ» БОДАЙ ДЕКІЛЬКА ПОЗИЦІЙ ДЛЯ ЗЛЯГАННЯ.

Будь ласка.

«Сауварнанбаха зауважує:

«Висхідна позиція» — жінка підносить угору випростані ноги.

«Зіваюча позиція» — жінка кладе обидві ноги на плечі чоловікові.

«Притиснута позиція» — чоловік притискає своє тіло до обох піднятих і перехрещених ступень жінки; якщо піднята лише одна ступня, позиція називається напівпритиснута. Жінка кладе одну ступню на плече чоловіка, а другу ногу випростує. Потім змінює ноги і повторює дію.

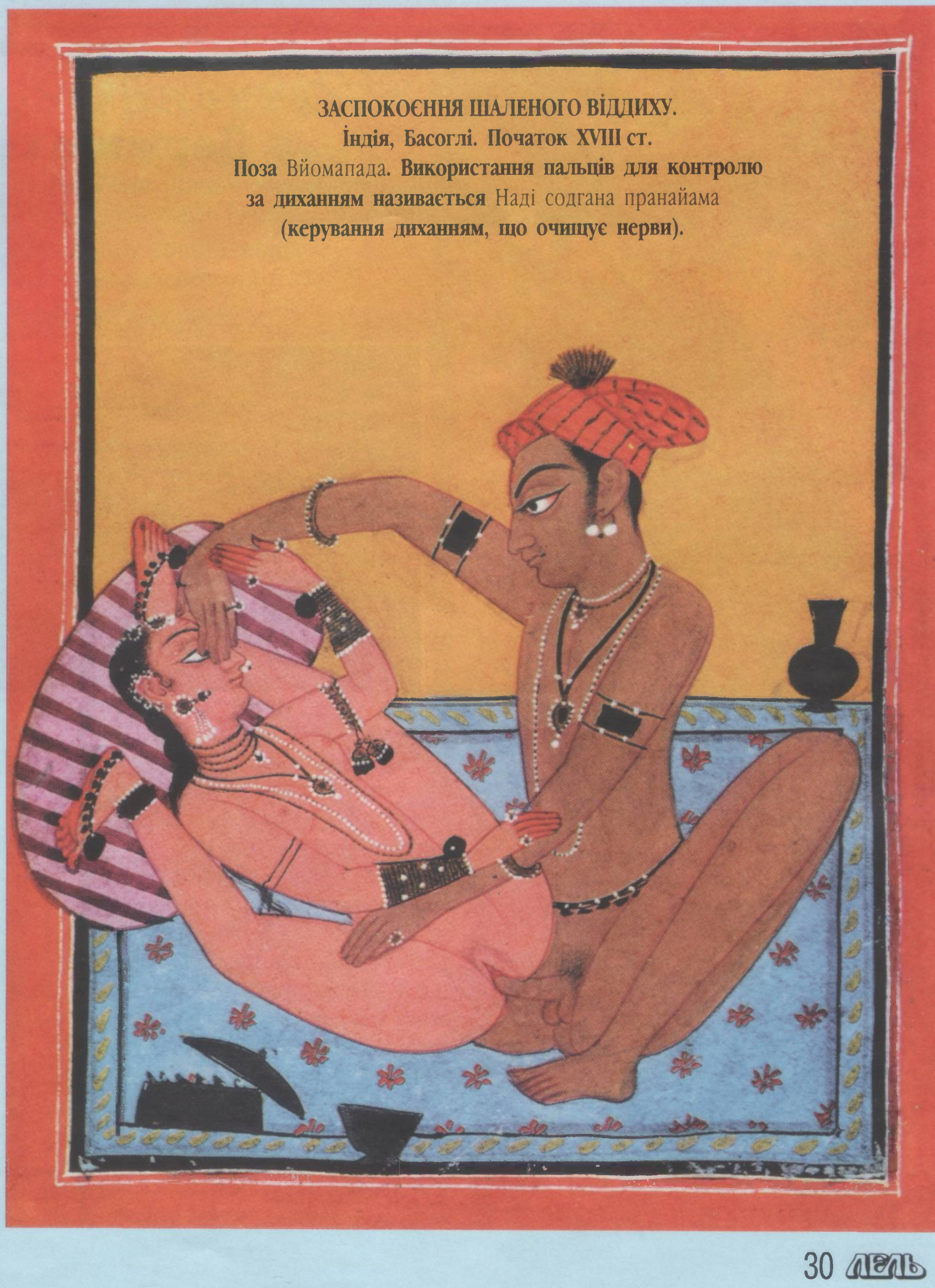
«Заганяти гвіздок глибше» — одна нога жінки лежить на голові чоловіка, а друга випростана.

«Поза краба» — обидві ноги жінки підняті й складені на животі.

«Пакет» — жінка піднімає і схрещує стегна.

«Позиція з поворотом» — під час статевого акту чоловік обертається навколо жінки, не виходячи з неї і не припиняючи акту. У цей час жінка, обнімаючи, притискає його до себе. Оволодіння цим способом потребує практики.

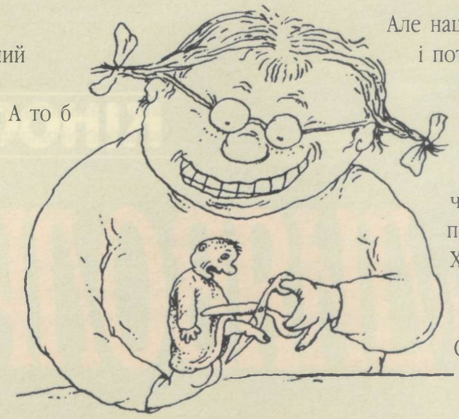
Досить для одного разу? Якщо є така потреба, «Лель» може детально познайомити своїх читачів з цією визначною пам'яткою світової сексуальної культури. Надсилайте листи, шановні наші читачі.

ЗАСПОКОЄННЯ ШАЛЕНОГО ВІДДИХУ.
Індія, Басоглі. Початок XVIII ст.
Поза Вйомапада. **Використання пальців для контролю за диханням називається** Наді содгана пранайама **(керування диханням, що очищує нерви).**

ДОШКА ПОШАНИ

НЕВІДОМИЙ «ГЕРОЙ»

Юний вісімнадцятирічний одесит не читав журналу «Лель». А то б він знав, що, вчинивши дурницю — відтявши власного члена, — слід швиденько отямитися, схопити одчикриженого прутня і бігти до найближчого хірурга-умільця. У четвертому номері журналу, приміром, ми називали ім'я білостоцького (Польща) лікаря Януша Даревича. Але наш герой того не знав і потрапив до відділення реанімації Одеського окружного військового госпіталю № 411, де члени, як з'ясувалося, пришивати не вміють. Хлопець таким чином вирішив уникнути служби у Збройних Силах. Хибний спосіб обрав — позбувся чоловічої гідності. Непоправна дурість. От ми і вирішили втішити юнака хоча б тим, що вміщуємо його безіменний портрет на лелівській «Дошці Пошани». За дурну сміливість.

Малюнок Анатолія Казанського

ДИСПАНСЕР

БІЛЬ — ЦЕ ПОГАНО

Чоловіки під час злягання можуть відчувати біль. Цей негаразд має назву чоловічої диспареунії.

Найбільш поширеним і найменш серйозним із розладів є тестикулярний вазокенгестит, відомий багатьом молодим як «кульковий» біль. Він виникає в результаті сильного і тривалого сексуального збудження, якщо воно не закінчилось вивільненням. Приміром, внаслідок читання порнографічної літератури на горищі без мастурбації. Лікування нескладне й недовге: еякуляція будь-яким способом. З роками у чоловіків цей симптом сексуального розладу в основному зникає або значно знижується. Це найприємніша з форм диспареунії, коли статеві зносини не є причиною захворювання, а навпаки, виліковують її.

Є й інші варіанти диспареунії, які можуть завдати болю чоловікам до, під час або після злягання:

1. Фімозис. Це коли крайня плоть не скорочується навколо головки фалоса. Лікують обрізанням.

2. Надчутливість головки фалоса. Він у деяких чоловіків запалюється при доторканні до будь-чого, включаючи і власний одяг. Перебування у піхві теж може викликати сильний біль. Профілактикою для таких чоловіків є «зниження чутливості в ділянці головки фалоса».

3. «Травми» фалоса. Якщо він напружений, його легко травмувати різким рухом або тоді, коли жінка сідає на нього. В результаті виникає постійний біль при відгинанні вниз і деяка болючість при статевих зносинах або мастурбації.

4. Післягонорейний жар. Чоловіки, що захворіли на гонорею, відчувають жар під час сечовипускання або еякуляції.

5. Запальні реакції внаслідок піхвової інфекції. У деяких чоловіків з'являються пухирі на головці фалоса. Це — зараження бактеріями піхви.

6. Як чоловіки, так і жінки можуть зазнати неприємних відчуттів і навіть запальних реакцій від впливу деяких хімічних речовин, що входять до складу протизаплідних мазей, желе й піни. Деякі чоловіки боляче реагують на рідину, яку жінки використовують для промивання.

Існує чимало й інших випадків чоловічої диспареунії. Єдине, що вам треба запам'ятати: коли боляче — йдіть до лікаря. Бо біль — неприродне явище в сексуальному житті.
І якщо ви його зазнаєте, щось у вас не так.

СЕКСОНЧИК

НАЙКРАЩИЙ МІЙ ДАРУНОК — ЦЕ Я!

У жінок щодо чоловіків не менше претензій, проте вони набагато легше ними поступаються, віддаючись емоціям. Але, шановні чоловіки, ви не зможете полонити бодай одне жіноче серце, якщо:

— на ваших щоках — груба тридобова щетина (не намагайтеся видати її за модну нині легку неголеність — така рослинність теж формується з умінням);

— у вас брудне волосся, а на плечах — шар лупи;

— ви — грубий тип з шершавими губами. Палкий поцілунок такого «джентльмена» сподобається хіба що носорогу з його задубілою під сонцем та вітром шкірою;

— у вас наскрізь прокурені зуби, яким не допомагає і «Тік-так» з ментолом;

— ваші ноги швидко пітніють, а ви ніяк не можете розпрощатися з нейлоновими шкарпетками. (Не сподівайтеся «забити» цей запах одеколоном);

— ваш улюблений напій вранці, у кращому випадку — «Алха Зельтцер», що знімає похмілля, в гіршому — розсіл;

— ви схильні думати, що вже при першому знайомстві їй буде цікаво дізнатися про ваші сни і фантазії (якщо, звичайно, ваша обраниця не прихильниця Фрейда і не психоаналітик);

— у вас грубезні руки та обкусані нігті; колготки, до речі, тепер дуже дорого коштують.

Але якщо всі ці претензії ви з гордістю можете відмести, сміливо йдіть у гості до жінки і ще з порога кричіть: «Найкращий мій дарунок... — це я!»

ОЛЕНА НАГОРНА

(Початок див. у «Храмі Дівонії»)

Фото Валерія Анзилова

КІНОСЕАНС

«ДИЯВОЛИЦЯ»

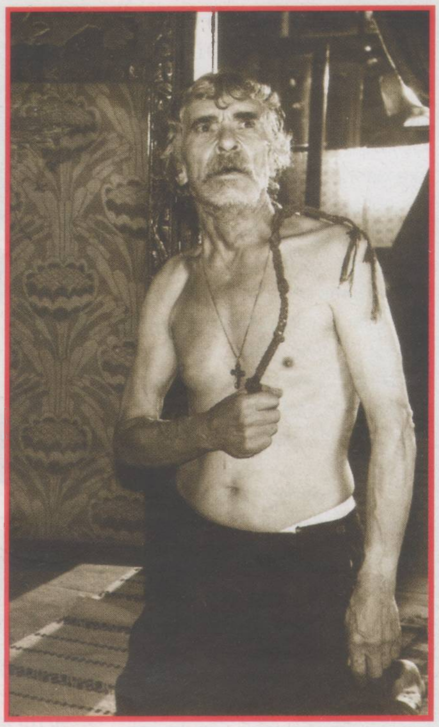
ВІН ЦІЛКОМ перероджується, знайомі вражені якимись незрозумілими змінами в шановному професорові, повії оточують його й намагаються спокусити, хоча ніколи раніше «не чіплялись» до цього добродія... Скільки страждань, солодкої муки, сумнівів, скільки мужності потрібно було професорові, аби переступити поріг кімнати служниці, яка лишила квітку під простирадлом, коли стелила йому постіль, і...

Лицар, який оповідає любовні історії в цьому фільмі серіалу «Острів любові», — професор біології. Він має тонке почуття гумору, яке майстерно відтворює талановитий актор Юрій Критенко. Мабуть, саме гумор допоміг професорові витримати всі випробування і дожити до статечного віку — адже й народна мудрість стверджує, що нечиста сила найбільше боїться святого хреста і сміху. А витримувати сірі будні, згодьтеся, ой як нелегко, особливо коли «твоя половина» така сіра, що давним-давно не викликає романтичних почуттів... І раптом подарунок Долі — Фатьма (актриса Алла Натолушко), ім`я, немов солодка карамелька, білосніжний комірчик, хвилюючого червоного кольору сукня, ніжне личко, лагідні руки, що витирають пил на фортепіано. Все в професоровому бутті змінюється з появою нової служниці, яка зовсім не схожа на служницю, ступає, немов королева; її доторки до меблів, статуеток збуджують в його душі щось неймовірно приємне. Зібравши всю мужність, професор стукає у двері її кімнати — і чує: «Увійдіть!»... (Фото внизу).

Це розповідь про другий сюжет «Дияволиці» (за творами Гната Хоткевича), а настрій першого сюжету зовсім інший. (Фото праворуч і ліворуч). Убоге мешкання худого, виснаженого чоловіка (актор Костянтин Степанков), який ревно молиться, палаючими очима читає «Пісню пісень» з Біблії, безжально шмагає себе батогом, аби вигнати Диявола... І от темного таємничого вечора поріг цієї аскетичної оселі переступає чарівне створіння (актриса Наталя Гордєєва). Дівчина повільно, дуже повільно роздягається... Глядач побачить те, що побачив малий сусідський хлопчина, який підглядав через вікно.

Що ж, на «Острові любові» чекають нас нові знайомства і нові переживання. Кінорежисер Олег БІЙМА створив цей світ і заселив кінозірками, світло яких ми жадібно вбираємо в свої очі, душі та серця. ❤

ОЛЕСЯ РОГОЗА

На знімальному майданчику фільму «Дияволиця». Фото Георгія Скачка

АНЕКДОТИ СХІДНОЇ УКРАЇНИ

в записах Володимира Гнатюка

Як судився Могила з Лободою

Судився багач з бідняком. Прізвище багача було Лобода, а бідняка — Могила. От визвали їх на з'їзд. Приїжджає багач на тройці в екіпажі. Увійшов він так важно! Зайшов у присутствіє, поздоровкався з усіма панами і суддями. Потім ходить по залі і розказує про своє діло, а сам руками розмахує і голос свій повишає все більше і більше. Тут він все мужика винуватив, а себе виправдовував.

А Могила увесь час сидів у прихожій і прислухався, що про нього балакають і як вихваляється багач. А багач знай біга по залі та глузує з Могили. Тут хтось заступився в розмові за мужика, кажучи так:

— Та ви, Степане Петровичу, даремно його заблаговременно оскорбляєте, бо поки що невідомо, хто буде правий, хто винуватий, а то він може протестувати через те, що його ганьблять усіляко.

А багач сердито сказав:

— Срати я хотів на Могилу. Я таку свиню з гівном змішаю.

А Могила слухав, слухав та одхилив двері й каже:

— Бачите, панове, таке діло — кожен свій звичай має. Він нехай піде на могилу, а я роблю так: коли мені захочеться, то я іду в бур'ян і там лободою сраку підітру!

Багач тоді устидався і вискочив з присутствія, сів на коня — і гайда додому. А тут заочно розв'язали справу на користь мужика!

Чоловік із жінкою судяться через яйця

Один чоловік судився з жінкою за те, що вона вдарила його курячим яйцем по морді. Визвав він її на суд. Першим стали допитувати мужика, як потерпілого. Мужик і каже:

— Я, панове судді, обвинувачую її у тому, що вона вдарила мене яйцем по морді.

— А як це було? — питає його прокурор.

— Та було це так: вона заправляла борщ, розбила яйце й вкинула в горщик, а шкаралупки кинула на землю; я підняв ті шкаралупки, дивлюсь, а в них ще багато невибраного білка залишилося. Я тоді взяв тими шкаралупками та й мазнув її по губах, кажучи: «Така ти в мене хазяйка, половину добра на землю кидаєш?» А вона недовго думаючи схопила ціле яйце та як жбурне мені межи очі — так і заліпила всю пику.

Судді всміхнулися. Потім визивають жінку і питають її:

— Ти за що вдарила свого чоловіка?

— Панове судді, він мене перший зачепив, я себе винною не визнаю, тому що я його за все життя вдарила яйцем, а він мене, бісів син, уже двадцять років б'є яйцями по п...і, і то я на нього не скаржусь...

Судді перезирнулися і виправдали жінку.

Як чоловік доганяв волів

Один чоловік їхав з базару на волах і віз п'ять мішків муки. Діло було восени, так що дорога була погана, багно невилазне. Воли дотягли до половини дороги і стали. Мужик що тільки не робив, не йдуть, і з місця не рушають. Що тут робити? Воли стомилися не на жарт. Доведеться ночувати у полі. Коли на цю пору, звідки не візьмись, шибай — теж їхав з базару. Зупинився навпроти мужика і питає:

— Що ти, чоловіче, тут стоїш?

— Чисте горе, хоч плач, воли стали.

— А що ти мені даси за те, що я їх піджену?

— Та я карбованця дав би.

— Давай карбованця швидко, воли повеселішають.

— На, тільки, будь ласка, допоможи моєму горю.

Шибай узяв целкового, встав зі своєї таратайки, намазав гірчицею волам сраки, а сам сів і поїхав далі.

Воли за якийсь час позадирали хвости й побігли — навіть шибая обігнали. А мужик за ними гнався, гнався та й одстав.

Доганяє його той же шибай. Мужик і прохає його:

— Будь ласка, зроби і мені так, щоб я не стомлювався, а то воли мої втекли, а я зостався.

Шибай зліз з таратайки, дістав гірчицю з похідного чемоданчика і каже:

— Скидай штани!

Мужик спустив штани і став раком. Шибай намазав йому сраку гірчицею і поїхав. Мужик як лепетнув, так тільки п'ятами од сраки зашльопав. Перегнав волів, вбігає до хати і каже жінці:

— Прибіжать воли, так ти їх розпряжи, а я ще трохи побігаю.

Новий термін не всі приймають

Дві молоді невістки домовились називати п...у дурнослівкою. Сидять за прялками і розмовляють:

— Тетяно, що я надумала!

— Що таке?

— Так от, ніж називати п...у п...ою, так краще, я думаю, називати її дурнослівкою.

— Еге ж, я й сама думаю, що так краще, не таке стидне слово.

А свекор сидить на печі та слухає, про що вони балакають. Вислухав та й давай їх лаяти:

— Ач які бісові дочки, то ви вже починаєте свою мову на жидівську перевертати? Брешете, по-вашому не буде. Діди наші і прадіди називали її п...ою, тож так вона на світі і залишиться п...ою!

Малюнки Олександра Міхнушева

Кутюр
„Вера"
Продажа
и прокат
изысканных
свадебных
и вечерних
платьев
из Западной
Европы
Более 200 моделей
всех размеров.
Индивидуальный пошив.
Приглашаем
к сотрудничеству
по изготовлению и сбыту
свадебных нарядов
заинтересованные организации.
Представительство в СНГ
254112, Киев, а/я 31
тел. (044) 446-92-46, 446-93-59
факс (044) 546-19-57

З УСІХ МИСТЕЦТВ НАЙВАЖЛИВІШИМ Є МИСТЕЦТВО КОХАННЯ
У цьому вас із задоволенням переконають журнали «ЛЕЛЬ» і «ЛЕЛЬ-РЕВЮ», якщо ви не забудете передплатити їх на друге півріччя 1996 року.
«Лель» і «Лель-ревю» друкуватимуть:
продовження сенсаційної повісті початку XX століття «Сповідь Віктора Х»;
сороміцький та еротичний фольклор усіх часів і народів;
оповідання із серії «Перша шлюбна ніч»;
літературні та мистецькі еротичні пам'ятки України та світу;
нові випуски «Леленіани» — унікальних кишенькових книжечок анекдотів;
безліч інших еротичних сюрпризів.
Передплатний індекс «Леля» — 74283.
Передплатний індекс «Леля-ревю» — 74288 (кожен третій номер часопису виходить російською мовою).
Передплачуйте і читайте журнали «Лель» і «Лель-ревю»!
Фото Юрія Юхацкова